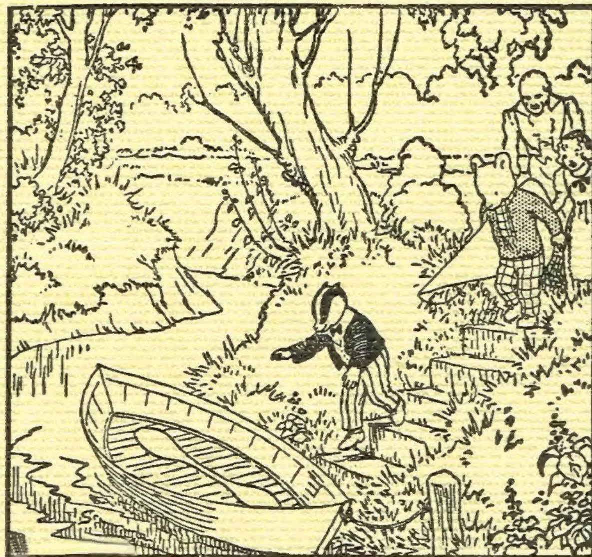
DE AVONTUREN VAN BRUINTJE BEER

TWEE EN TWINTIGSTE SERIE

UITGAVE EF & EF THORN (L)

DE AVONTUREN VAN BRUINTJE BEER

TWEE EN TWINTIGSTE SERIE

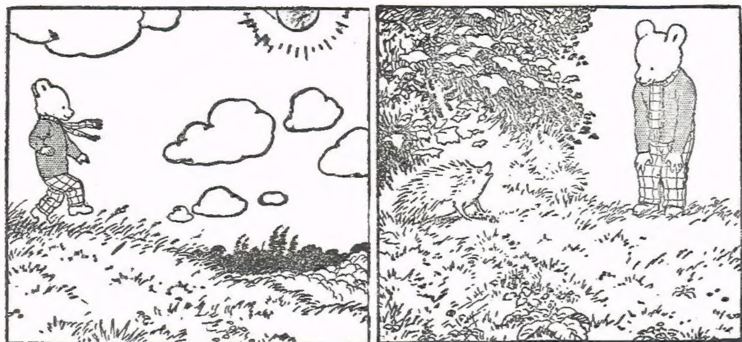
1. Bruintje Beer en Wim Das op zoek naar de vlieger
2. Bruintje Beer, Big Krulstaart en de toverdrank
3. Wim Das komt logeren

UITGAVE EF & EF THORN (L)

BRUINTJE BEER EN WIM DAS OP ZOEK NAAR DE VLIEGER

Voor Nederland: Algemeen Handelsblad B.V./ABC-Press
Bewerking: Willy Vossen-Drieling

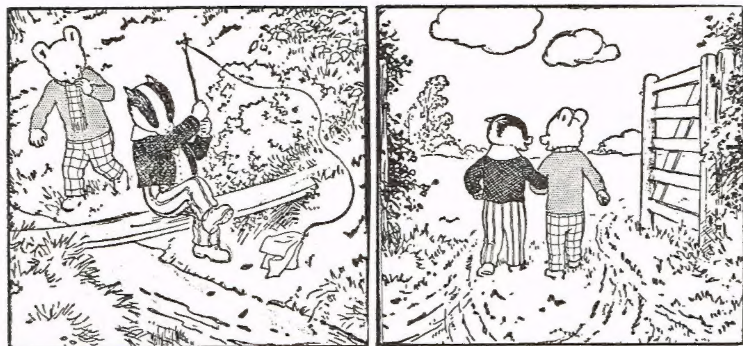
I.S.B.N. 906177221-4

1. Op een mooie zomerdag, met een zoel windje, wil Bruintje Beer fijn buiten gaan wandelen. Moeder vindt het goed. "Ga maar op stap en kijk of je een vriendje ontmoet." Bruintje vertrekt en kijkt overal rond en ontdekt Erik Egel onder de bomen op de grond. "Heb je zin om met mij een flinke wandeling te gaan maken?" "Mijn beentjes," antwoordt Erik, "zijn zo kort en mijn voeten maar klein. Als ik lang wandel doen ze erg pijn. Maar weet je, ik heb Wim Das bij de beek gezien. Hij zit er te vissen. Vraag hem maar of hij mee gaat, misschien."

2. Wandelend door de velden, volgt Bruin zijn weg naar de beek. Bij een bocht gekomen merkt hij dadelijk dat Erik gelijk heeft gehad. Op een plank, die over de beek was gelegd zit Wim parmantig te vissen. Bruin er op af. Maar wat is dat? Slaapt Wim nu, of vergist Bruin zich? Nee, hij heeft het goed gezien; Wim zit heerlijk te dromen. "Mannetje, dat slaapje zal je slecht bekomen." Hij trekt het snoer naar boven en slaat z'n zakdoek aan de haak. "Nou zul je wat beleven," fluistert Bruintje, "dat grapje is raak."

3. Wim Das wordt met een schrik wakker. Heeft hij beet? Snel slaat hij z'n hengel omhoog. Vol verwachting klopt zijn hart, een zakdoek ......, lieve deugd, wat een strop! Verbaasd kijkt hij naar de vreemde vangst. Dan ziet hij Bruintje achter zich staan en allebei barsten ze in een schaterlach uit. Bruin vertelt aan Wim van zijn plannen en gearmd gaan ze er vandoor. "Weet je Bruin," gniffelt Wim, "ik geloof dat we van de wandeling geen spijt zullen hebben. Ik heb er een voorgevoel van, dat er iets heel bijzonders gaat gebeuren."

4. Zingend en pratend wandelt het tweetal verder, maar zachtjesaan betrekt de lucht. Wim Das kijkt eens naar boven en zucht: "O, Bruin, je zult zien, er komt vast regen, daar kan mijn broek heel slecht tegen." Bruin lacht zijn vriendje hartelijk uit. "Ach joh, 't blijft wel droog, de wind is sterk. Maar kijk eens Wim, als ik mij niet vergis, vliegt daar een bolhoed in de lucht. Kom mee, dat wordt een pracht van een stunt." Ze hollen hard achter de vreemde vogel aan tot Wim een enorme duik maakt. "Hoera!" roept hij luid, want hij heeft de hoed te pakken.

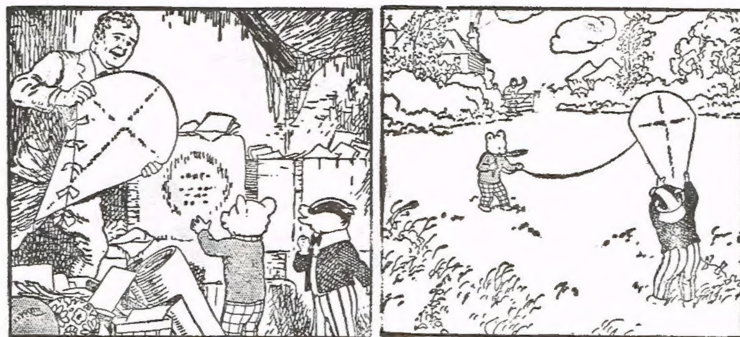

5. Wim zet de bolhoed op z'n hoofd, die glijdt dan prompt over de oren. Bruintje lacht er smakelijk om, hikt dan van het lachen: "Wim, luister eens, laten we blindemannetje gaan spelen, probeer mij te vinden." "Goed," antwoordt Wim, "ga je snel verstoppen en geef een schreeuw als het spel begint." Daar horen ze iemand roepen! "Kijk, een mijnheer, die hoed hoort zeker van hem. Ga mee Wim, je zult zien dat de hoed hem precies past."

6. Op een draf holt het tweetal naar het hek, waar de man staat. "Alstublieft, mijnheer." Wim Das reikt hem het hoofddeksel aan. De eigenaar van de hoed bedankt hen vriendelijk. "Jullie zijn twee fijne jongens. Kijk, ik woon daarginds, in dat grote huis. Hebben jullie misschien trek, in lekker eten bij voorbeeld? Hoe zouden jullie 't vinden om mee te gaan? Mijn vrouw heeft zeker iets lekkers staan!" De vriendjes wandelen mee, Wim rechts en Bruin links van de man.

7. De vriendjes smullen naar hartelust; en ondertussen zijn ze weer helemaal uitgerust. ''Ga eens even met mij mee,'' zegt de gastheer; hij loopt naar een zolder, langs een oude trap. ''Ik heb boven een verrassing voor jullie, heus, het is geen grap!'' Het drietal komt op een zolder, waar een heleboel dingen liggen. Geen wonder dat de vriendjes nieuwsgierig zijn. ''Wat zou het zijn,'' fluistert Bruin, als de mijnheer voor een koffer, vol met papieren staat. ''O Bruin, wie weet wat er nu gebeuren gaat.''

8. Op het donkere deel van de zolder roept de man uit: ''Ik zie al, wat ik zoek!'' Hij haalt dan een grote vlieger te voorschijn, uit de verste hoek. Blij kijken de vriendjes elkaar aan. ''O, U wordt reuze bedankt, wat vriendelijk van U! Zoiets moois hadden wij niet verwacht!'' ''Jullie hebben hem eerlijk verdiend,'' antwoordt de man, ''en luister nu goed. In mijn jeugd heb ik er vreemde dingen mee beleefd, want ...... deze vlieger heeft toverkracht!!!'' De jongens nemen de vlieger mee. Als ze in het veld zijn gekomen, oppert Wim Das: ''Bruin, we laten hem direkt op, misschien komt hij wel boven de bomen uit!''

9. Hoog gaat de vlieger, steeds hoger in de lucht. Bruin houdt het touw stevig vast en denkt met een zucht: ''Sjonge, wat waait het hard; die vlieger daar boven trekt zo enorm, voor mij alleen is dat geen werk.''
Wim komt ook helpen en samen trekken ze, maar o wee, ze zijn er niet op bedacht. Het touw is te dun voor die dubbele kracht! Het breekt! Bruin en Wim vallen op de grond en meteen schiet de vlieger hoog weg, de lucht in en verdwijnt.

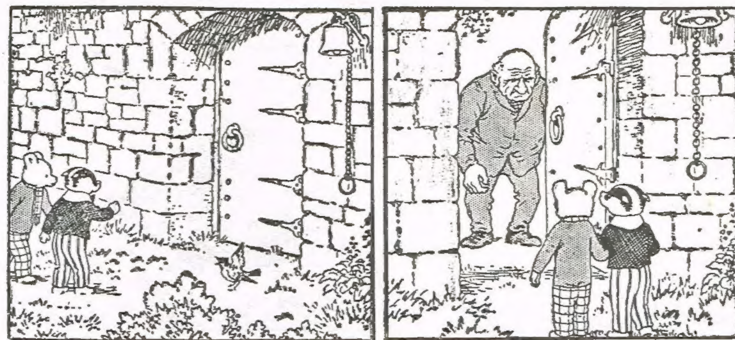

10. Heel in de verte zweeft nu de vlieger; de staart wuift sierlijk mee en op een heuveltje staan de vriendjes sip te kijken......
''Daar gaat ie nou, wat jammer is dat. Wáár zou hij nu wel terecht komen?'' ''Let op,'' zegt Wim, ''hij valt daar ginds in het bos. Kom mee Bruin, we moeten hem ophalen.'' Samen hollen ze de heuvel af en rennen het bos in.

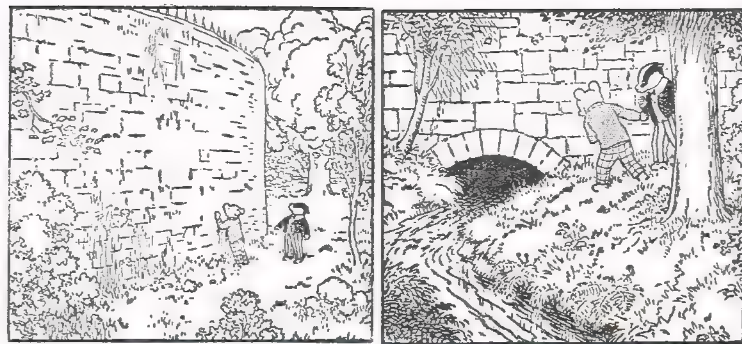
11. Lange tijd lopen de jongens door het dicht begroeide bos. Geen enkel geluid verbreekt de stilte. "Ik begrijp er niets van." Wim Das krabt eens achter z'n oren. "Die vlieger moet toch ergens zijn! Kom Bruin, we gaan verder." Dan komen ze bij een open plek aan, in het diepe woud. Op een knoestige, oude stam staat een vogeltje; sjilpend vraagt het dier: "Zoeken jullie hier de vlieger?" Verheugd knikt Bruintje: "Ja! Heb ik het mis, of weet je er iets van?" "Je hebt het goed geraden," antwoordt de vogel. "Volg mij maar. Ik zal jullie wijzen waar de vlieger terecht is gekomen."

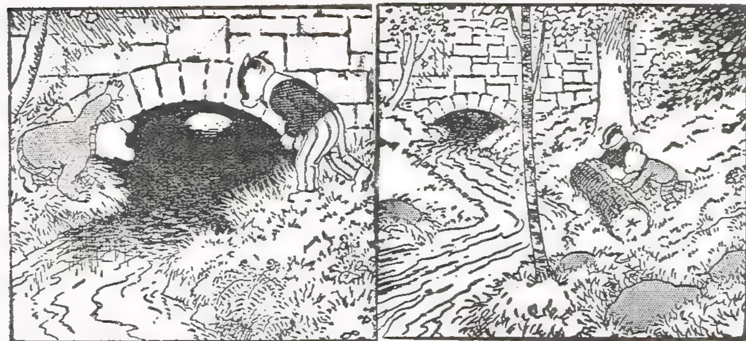
12. Gehoorzaam volgen de vriendjes de kleine gids, die voor een dikke muur neer strijkt. "Hier achter," vertelt het vogeltje, "ligt een prachtige tuin, vol bloemen, struiken en bomen. En in die tuin is jullie vlieger neer gekomen." De jongens zijn blij; Bruin roept uit: "Lief vogeltje, dank je wel!" Bruin verzamelt moed en luid trekt hij aan de bel. De deur gaat open maar o wee! Verdwenen is nu Bruintje's flinkheid. Een oud, lelijk mannetje vraagt op boze toon, wat het tweetal hier doet!

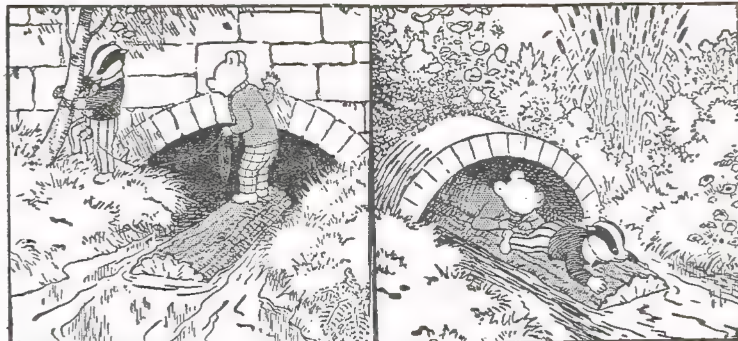
13. "Mijnheer," zegt Bruintje heel beleefd, "heeft U onze vlieger niet gezien in Uw tuin? Hij is daar neergekomen, mogen wij hem gaan halen?" Woedend grijpt de oude man een stok om de jongens te slaan. "Ik houd niet van indringers!" roept hij nijdig, "ga direkt hier vandaan! Ik bemoei me nooit met andermans zaken. En met die vlieger heb ik niets te maken." Verschrikt nemen Bruin en Wim de benen; in een wip zijn ze uit het gezicht verdwenen. Ze kruipen achter een dikke boom en daar fluistert Bruin: "Wat een nare man! Maar hoe komen wij daar in die tuin?"

14. Wanhopig lopen de vriendjes om de hoge, steile muur. Wat kunnen ze nu doen om de vlieger terug te krijgen, zonder dat die enge man weer komt en met z'n stok gaat dreigen! Ze gaan op zoek naar een hek, of een poort, om toch binnen te komen. Ze ontdekken niets, maar onder de muur zien ze een beekje stromen.
"Wim, zouden wij daar niet onder door kunnen gaan?" oppert Bruintje. "Ik vrees van niet," antwoordt Wim. "Joh, je komt er kletsnat uit!"

15. "Kijk eens door de tunnel, Bruin, wat zie je daar?" "O, Wim, ik zie een prachtige tuin. De zon schijnt op het water en ik geloof dat de beek erg smal is. We kunnen er naar toe zwemmen."
"Niet zwemmen," zegt Wim, "daar houd ik niet van. Bedenk maar een ander plannetje." Bruin blijft even in gedachten staan. "Wacht, nu weet ik hoe wij moeten gaan. Daar ligt een stuk van een boomstam, snel, Wim, kom mee. Wij gooien hem in de beek, en hup, wij erop en varen met z'n twee!!!"

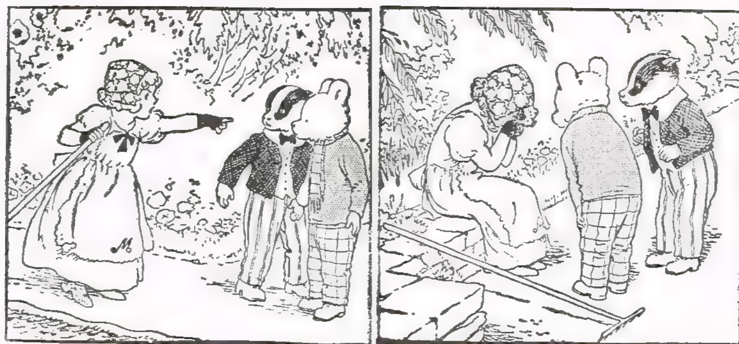
16. De vriendjes veronderstellen dat ze later de boomstam nog nodig kunnen hebben en daarom beraadslagen ze hoe ze de stam kunnen vastleggen. "Bruin, wat denk je ervan als we hem met mijn hengelsnoer aan de boom vastbinden." Zo gezegd, zo gedaan. Plat op hun buik gaan ze op de stam liggen. Zo glijden ze door de tunnel.

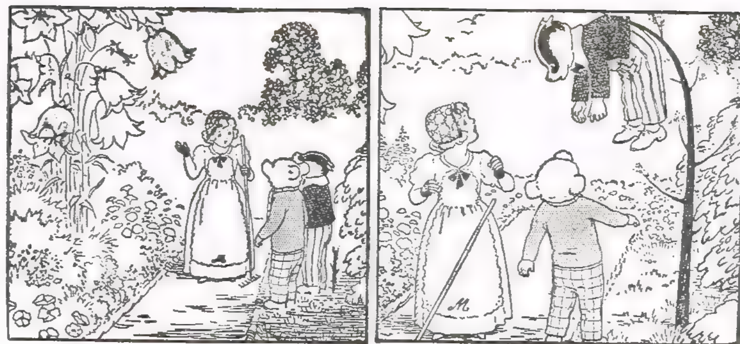
17. In de tuin aangekomen klimmen de vriendjes van de stam op de tunnel. Zoekend, bijna speurend kijken ze om zich heen. En ja hoor, daar in een boom zien ze de vlieger hangen. Helemaal tussen de takken verward! Met een flinke spurt gaan ze er op af. Al rennend door het hoge gras, ontdekken ze de oude man. Oei, oei, is me dat schrikken!!! "Gauw, hij mag ons niet zien, kom mee!" Bruin trekt Wim aan de arm. In de struiken verstoppen ze zich en houden elkaar vast.

18. Als de man verdwenen is, komen de jongens uit hun schuilplaats te voorschijn. Ze kijken voorzichtig om hun heen. "Wat een vreemde tuin is dit," zegt Bruintje, "zoiets heb ik nog nooit gezien! De bloemen zijn erg mooi, maar ook erg groot, zeer groot zelfs. Het lijkt wel een tovertuin!!" "Ze zijn inderdaad prachtig," merkt Wim Das op, "bekijk ze maar eens van dichtbij." Al pratend, over al die pracht lopen ze van perk naar perk; plotseling zien ze daar een meisje staan. "Wat is ze mooi!! en zo prachtig gekleed!" fluistert Bruin, "zie je die M op haar schortje staan?" "Dat zie ik ook, maar waarom kijkt ze ons zo treurig aan?"

19. Het meisje loopt op het tweetal toe en boos vraagt ze: "Wat doen jullie hier? Hoe durven jullie hier te komen?" "Wij zoeken onze vlieger, we weten haast zeker dat hij hier terecht gekomen is!" antwoordt Wim. "Maar wie ben jij eigenlijk?" vraagt Bruin. Het meisje gooit de hark neer, gaat op een muurtje zitten en begint verschrikkelijk te huilen. Snikkend vertelt ze: "Weet je hoe ze mij noemen? Ons dom Miesje! Alles doe ik verkeerd! De bloemen welke ik gezaaid heb, blijven heel klein en een andere keer worden ze veel groter dan ze moeten zijn!!!"

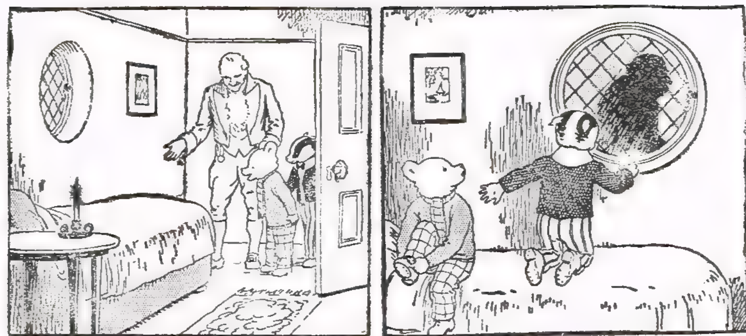
20. Het kind vertelt verder aan de vriendjes hóe snel haar bloemen soms groeien. Hoe enorm groot en kleurig ze worden, maar......dan opeens......weg!! Er blijft niets meer over. Verbaasd luisteren de jongens naar het verhaal en met grote ogen nog steeds, van verbazing, kijken ze om zich heen naar de bloemenpracht. Het lijkt wél toverkracht. Dan gebeurt er opeens iets heel vreemds. Achter Wim groeit, ongelovelijk snel, een boom! De takken hechten zich vast in z'n jas en even later spartelt Wim al in de lucht. "Help mij alsjeblieft! Doe iets, snel! Bruintje! Die boom neemt mij mee, de lucht in!!"

21. Inderdaad ziet Bruin, Wim steeds verder van hem vandaan en Miesje blijft van schrik stokstijf staan. Ineens ziet ze dat er aan de boom wordt geschud; driftig gaan de takken heen en weer. Wim valt met een plof neer. De struiken, achter de boom, wijken langzaam uiteen en met een kwaad gezicht staat de boze man naar hun te kijken. Luid schreeuwt hij naar de jongens: "Hoe durven jullie hier nog in de tuin te komen? Wacht maar, dat zal ik je betaald zetten." "Kom mee, snel! We moeten vluchten. Van die oude man moet ik niets hebben."

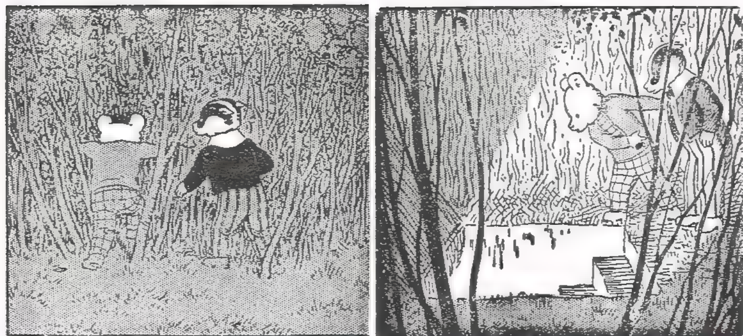
22. Miesje rent met de twee jongens weg. "Wat is dat toch een nare man," zegt Bruin. "Woont hij hier?" Het meisje vertelt hen, dat hij de tuin moet onderhouden, maar dat hij nooit iets uitvoert. "O, kijk," zegt ze dan plotseling, "daar is Grootvader!" Met een blij gezichtje blijft ze staan. De vriendelijke man vraagt wie de twee gasten zijn. Bruin vertelt het verhaal van de vlieger. "Graag zouden we die terug willen hebben." "En kunt U ons iets vertellen over de toverkracht hier in de tuin en over die oude enge man?" vraagt Wim Das.

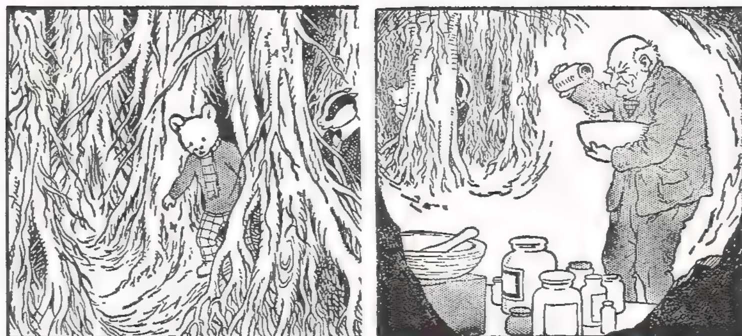
23. De vriendelijke man vraagt de jongens of ze willen blijven eten. Nou, dat doen ze maar wat graag. Het is zo gezellig, dat ze helemaal de tijd vergeten! "Wim!" vraagt Bruin verschrikt, "waar moeten wij vannacht slapen?" "Zoeken jullie maar een bed uit. Kom mee, in de logeerkamer is alles al klaar gezet," antwoordt de grootvader.
Terwijl Bruin zich uitkleedt, kijkt Wim nog even naar buiten. "Kijk eens, een schaduw langs het raam!!! Die nare tuinman wandelt nog buiten." "We gaan hem direct achterna, kom! Ik wil kijken wat hij uitspookt."

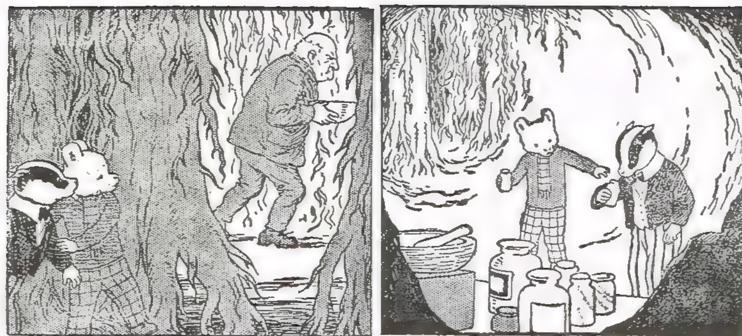
24. Ze sluipen in het donker achter de man aan. Die loopt in de richting van een zeer dikke boom. Z'n lantaarn verspreidt een geheimzinnig licht, maar daardoor kunnen ze hem goed volgen. Plotseling is hij verdwenen. Met verbazing vraagt Bruin zich af, waar of de man is gebleven. "Ssst," fluistert Wim, "ik hoor iets tussen de struiken. Verbeeld je dat hij daar opeens opduikt. Brrr. Ik moet er niet aan denken, die engerd!" "We zullen hier blijven wachten, achter deze boom kunnen we desnoods overnachten."

25. Het geritsel in de struiken blijft hoorbaar, dan, opeens is het weg. Doodstil is het nu in de tuin. "Kom mee, Wim," fluistert Bruintje, "wie weet, wat daar tussen de struiken is verborgen." "Het is al zo donker," antwoordt Wim, "kunnen we niet beter wachten tot morgen?" Maar Bruin is al vooruit gegaan. Door de struiken baant hij zich een weg, gevolgd door Wim. "Wat zullen we nu weer beleven," zucht hij. Dan komen ze bij een open plek, waar licht schijnt. Kijkend, in een diep gat zien ze waar het licht vandaan komt. Er loopt een trap naar beneden.

26. Tree voor tree, daalt het tweetal naar beneden. Een wel zeer vreemde omgeving ontdekken ze daar! Wim kijkt nog eens in 't rond en vraagt Bruin wat ze er moeten beginnen. "Ik zie niets dan stronken, wortels en hout." "Natuurlijk joh, hier zijn we onder het bos. Nu moeten we heel voorzichtig zijn. Ik ga voorop." Na een tiental meters houdt Bruin plotseling stil. "Gauw, Wim, achter een boom! En beweeg je niet. Daar staat de tuinman, met een tafel vol kommen en potten. Wat doet hij daarmee?" "Hij mengt iets," merkt Wim op, "het is wit en heel fijn. Zou dat een toverpoeder zijn?"

27. Als de man een poosje in de kommen heeft geroerd, neemt hij één kom met zich mee en verdwijnt weer. "Gelukkig, dat die verdwenen is, die naarling. Nu kunnen we op ons gemak al die kommen en potjes bekijken," fluistert Bruin. Als ze bij de tafel zijn gekomen, pakken ze wat flesjes op en ruiken er aan, zetten ze weer neer. Tenslotte nemen ze ieder een klein potje mee. "Met wat hier in zit," zegt Bruin, komen we er misschien achter wat die man allemaal uitspookt. Kom mee, we blijven hem volgen, zolang als het gaat."

28. Verscholen achter struikgewas, kunnen de vriendjes de man gadeslaan. Op een gegeven moment zien ze hem stilstaan. Over kleine tere plantjes strooit hij wat poeder uit en Bruin en Wim begrijpen niet wat dat te betekenen heeft. Plotseling gaan de nietige plantjes groeien, en hoe! Ze reiken al tot aan de bomen en staan reeds in prachtige tinten te bloeien!

Bruin en Wim kijken verbaasd naar deze kleurenpracht. "Zie je, dat poeder heeft toverkracht. We zullen grootvader en Miesje alles vertellen."

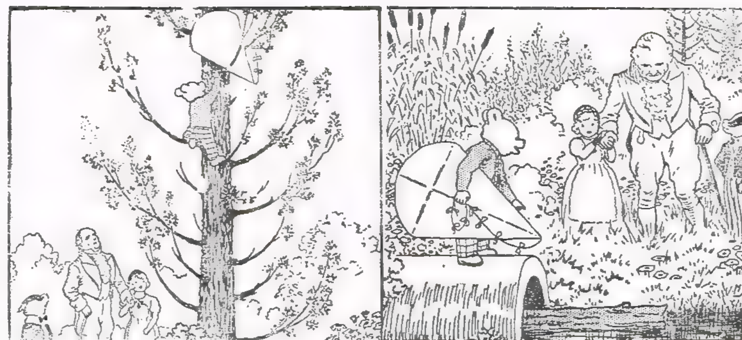

29. Door het donkere bos rennen ze weer naar huis en gaan direkt naar bed. De volgende dag komen ze met de potjes in de hand de kamer binnen. "Nu moet U eens zien," zegt Bruin, "dat houdt U niet voor mogelijk." Dan vertelt hij het avontuur, hoe de bloemen gingen groeien en bloeien in het nachtelijke uur. "Ik kan het inderdaad nog steeds niet geloven," zegt grootvader vol verbazing. "Heeft de tuinman dat werkelijk gedaan? Ik ga direkt naar hem toe. Dat moet ik met eigen ogen zien. Zoiets is niet te geloven."

30. Midden in de tuin staat een kleine gewone plant. "Weet je wat, hier moesten we het poeder maar eens proberen," stelt grootvader voor. Bruin strooit wat spul op de bladen en ook wat in 't rond en zie, daar schiet een hoge struik de grond uit! Een rode Pimpernel, prachtig in volle bloei! Grootvader merkt op: "Ik begrijp het wel, de tuinman was te lui om de planten en bomen te verzorgen. Hij vond dit poeder uit en gebruikte dat. Zodoende hoefde hij er niets aan te doen. Maar een wonder is het wel!" "Maar dat ze zo snel afsterven," zegt Mies, "daar trekt hij zich niets van aan!"

31. Zo lopen ze verder de tuin in en komen bij de plek waar de man 's nachts met het toverpoeder heeft gewerkt. "De plant was zó hoog, de bloemen bloeiden prachtig en moet je nu zien, hoe ze daar ligt!" Nu moeten ze de tuinman gaan zoeken. Ze vinden hem in de schuur. Als grootvader dreigend de hand heft, kijkt de man nog zuurder. "Hierbij ben je meteen ontslagen! Luie man!" roept grootvader nijdig uit. "Jij hebt het voorgoed bij ons verbruid! Een tuinman die op zo'n manier werkt, nou, die houdt niet van planten en bloemen. Ik vertrouw je niet meer in de tuin!"

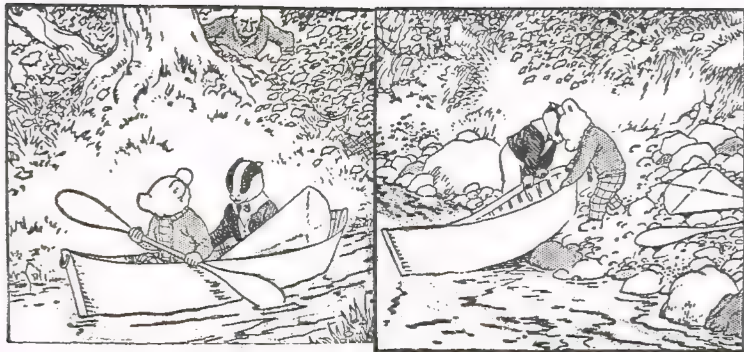
32. Nu het geheim van de schadelijke stoffen is ontdekt, denken de jongens er aan om hun wandeltocht weer voort te zetten. De vlieger moeten ze nog uit de boom halen, waar deze was vastgeraakt. Bruintje klimt er in en snel wordt de vlieger losgemaakt. Wim Das merkt op dat het nu toch tijd wordt om terug te gaan. "Dat is goed," zegt Grootvader. Jullie hebben hier geweldig nuttig werk gedaan, jongens. Hartelijk bedankt, hoor! Gaan jullie nu weer onder de tunnel door?" "Ja mijnheer, gaat U maar mee kijken, onze boomstam ligt er nog vóór," antwoordt Bruin.

33. Als grootvader de boomstam heeft gezien zegt hij: "Kom eens mee, ik heb een verrassing voor jullie. Voor hetgeen jullie hebben gedaan, bieden Miesje en ik hierbij dit bootje aan. En, vinden de vrienden het mooi?" Dolblij en gelukkig bedanken ze de man en maken zich meteen gereed om in te stappen, "Wacht even," roept Miesje, "ik heb nog wat lekkers voor jullie." Een mandje met boterhammen en lekkers wordt hen nog vlug toegestopt. "Zo," zegt ze, "goede reis en smul maar fijn." Bruin kijkt er naar en roept tot afscheid: "Wat zal dat lekker smaken!"

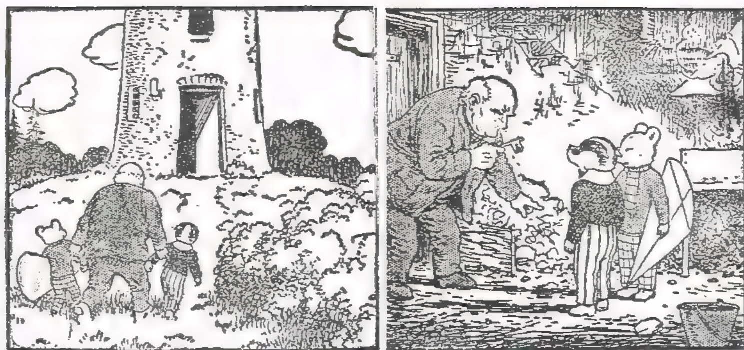
34. Met een flink vaartje schiet het bootje onder de tunnel door. Zo komen ze weer in 't donkere bos en daar voelen ze zich niets op hun gemak. Met angst luisteren ze naar het breken van een tak, het schuifelen van een rat. "Weet je wat," oppert Bruin, "laten we eerst een stukje gaan eten." Op een breed meer aangekomen neemt Wim de roeispaan over. Bruin wijst in de verte, waar hij een toren ontdekt heeft. "Wim, zullen we daar gaan pick-nicken?"

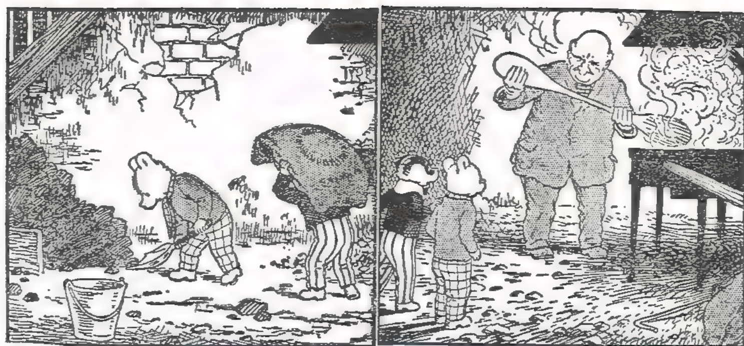
35. Ze zoeken een fijn plekje uit aan de oever van het meer. Ze merken er niets van dat de tuinman hen gevolgd heeft. Die loert nu van achter een boom naar hen. Het bootje is vrij vlot op de kant. De vlieger leggen ze even veilig weg. "Vooruit," zegt Bruin, "nog even de boot hoger optrekken! Voorzichtig, dat het niet op de stenen stoot!" "Het is ook nog zo'n mooie nieuwe boot," merkt Wim op. Daarna zoeken ze vrolijk een plekje op om wat te eten. Van het naderende gevaar merken ze nog niets!!!

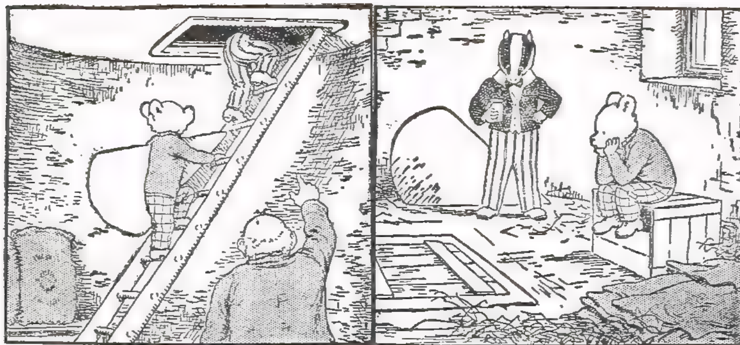
36. Terwijl Bruin en Wim gezellig zitten te praten, over hoe de vrienden thuis zullen reageren op de mooie vlieger en de fijne boot is de tuinman stilletjes naderbij geslopen. Dan, plotseling ...... staat hij tussen het etende tweetal!!! "Zo," gromt hij en pakt ze stevig beet. Tè stevig, vinden de jongens. Wat heeft die man een knuisten, zeg! "Dachten jullie soms dat ik niet gemerkt heb dat ik in die donkere nacht achtervolgd werd? Hè? Jullie zullen er spijt van krijgen, reken maar! En mijn meester op me af sturen! Wacht maar, 't zal je berouwen!"

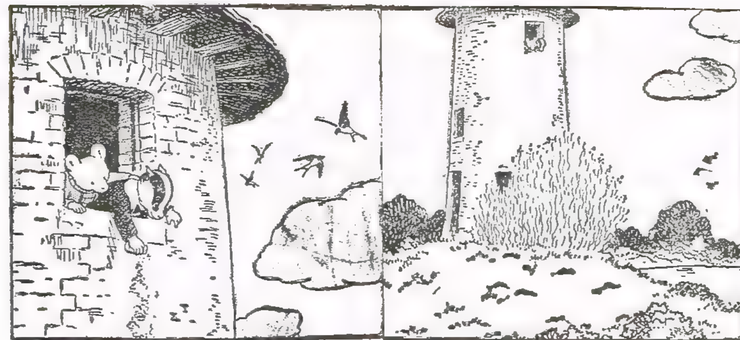
37. Voordat Bruin en Wim begrijpen wat er gebeurt, heeft de man hen al meegesleurd naar de toren. Meteen worden ze in een kille ruimte achter gelaten. "Wim," fluistert Bruintje, "nu is het gedaan met de pret." Met een sleutel in de hand komt de man voor hen staan. Dreigend kijkt hij ze aan en zegt: "Hier is de plaats waar ik mijn wonderpoeder maak. Dat is erg moeilijk en tijdrovend werk. Voortaan doen jullie dat voor mij." Als de man weg gegaan is, zucht Bruin verlicht: "Gelukkig heeft hij de vlieger laten staan, Wim!"

38. Ze moeten heel hard werken, Bruintje schept de kolen en Wim sjouwt telkens weer volle zakken. "Als dat nog lang duurt dan val ik er een keer bij neer." Bruintje zucht: "Wist ik maar een manier om te ontsnappen!" "Dat is gemakkelijker gezegd, dan gedaan," antwoordt Wim. De tuinman komt met de roeispaan in de hand aangelopen. "Zie zo," zegt hij spottend, "die zullen we maar eens fijn verbranden, hier in 't fornuis." "Nu kunnen we niet meer weg," fluistert Bruintje tegen Wim.

39. Als de avond gevallen is, komt de oude man weer terug. "Vooruit de zoldertrap op," kommandeert hij. "Door het luik kan je naar binnen, op de vloer slaap je zacht!!! Denk maar niet dat je kan ontvluchten, want buiten houd ik de wacht!" Eenzaam, angstig en verlaten, zitten ze boven in de toren. Om hulp hoeven ze niet te roepen, want niemand kan hen horen. "Ik ben zo bang, wat moeten we nu beginnen!" Bruin zet zich triest neer op een kist. "Ik weet wat," roept Wim uit; hij haalt het potje wonderpoeder te voorschijn.

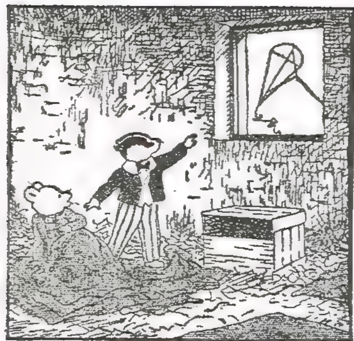
40. "Wacht eens, Bruin, aanstonds zal je wat beleven." Ze buigen zich op aandringen van Wim, uit het raam naar buiten. "Als er een struik of boompje staat, daar beneden, nou, dan strooi ik wat poeder er op. Wie weet hoe sterk de takken wel groeien! Reiken ze dan tot dit raam, dan laten we ons snel naar beneden glijden." Vol spanning kijken ze naar de grond onder het raam, maar...... helaas, alleen wat gras is alles wat ze zien! Dat zal ze niet kunnen redden. Daar hebben ze geen houvast aan!

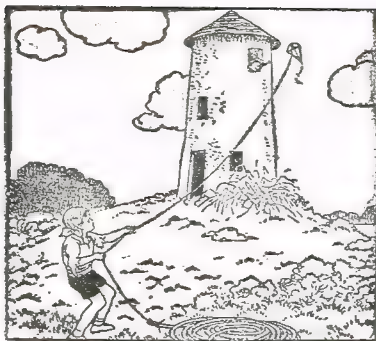

41. Wim Das is natuurlijk hevig teleurgesteld; z'n mooie plannetje zal niet door gaan. Bruin troost hem: "Kop op, Wim! Luister! Ik heb al een ander idee. Weet je wat we moeten doen? Op onze vlieger moeten we een boodschap schrijven. Een kreet om hulp! We laten hem wegvliegen en als iemand hem vindt, die ons goed gezind is, nou, dan komt die ons vast wel halen, snap je?"
"O, Bruin," lacht Wim, "wat een slim plan! Maar wat zal die tuinkabouter nijdig zijn!!!"

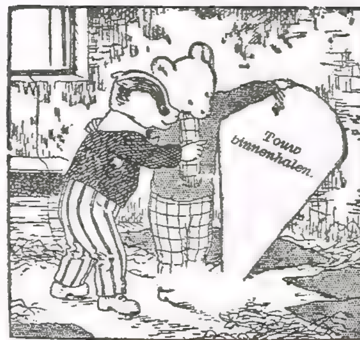

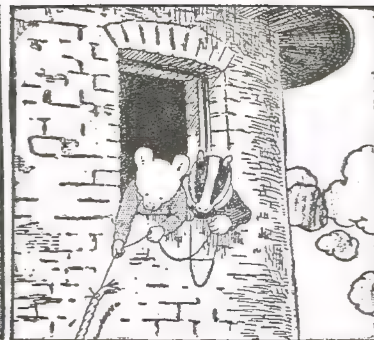
42. Buiten stoeit het avondwindje nog wat met de wolkjes. Vlug viert Bruin het touw, de vlieger stijgt hoger en hoger. Hij wordt steeds kleiner en kleiner, al snel is hij nog maar een stip...... dan kunnen ze hem niet meer zien; de duisternis valt over de aarde neer. "Komaan, Wim, nu niet langer treuren, we gaan slapen, we moeten afwachten wat er gaat gebeuren." Ze maken van stro en zakken een bed en het maantje gluurt vriendelijk door het raam. "Wel te rusten, droom maar fijn!" wenst ze de jongens toe, als ze gaan slapen.

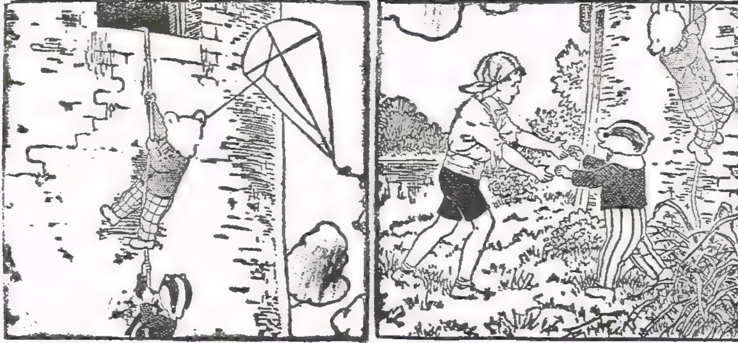

43. Als Wim Das de volgende morgen wakker wordt, is het eerste wat hij ziet, de vlieger!! Prachtig vliegt hij langs het geopende venster. ''Bruin,'' gilt hij bijna, ''onze vlieger is er weer! Sta vlug op, kom! We moeten gaan kijken!'' Snel lopen ze naar het raam en beneden zien ze een jongen staan. De knaap doet z'n best om de vlieger in de richting van de muur te houden.

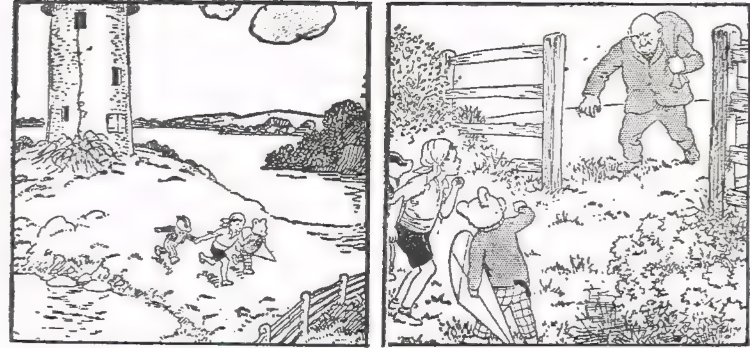

44. Voorzichtig halen de vrienden de vlieger naar binnen. Nieuwsgierig naar wat er op te lezen staat, trekken ze voorzichtig aan het koord. ''Wim, kom eens kijken, wij moeten het dunne vliegertouw helemaal naar boven trekken, maar voorzichtig, zodat de tuinman ons niet hoort.'' Samen gaan ze aan het werk. Ze hijsen en trekken, totdat ze een dikker touw vasthouden. Jongens, wat is dát slim bedacht!

45. Stevig wordt het dikke touw vastgemaakt aan de vensterbank. Zo glijden ze langs de muur naar beneden. Eerst gaat Wim en Bruin heeft de vlieger stevig aan z'n arm vast gebonden. Veilig en vlug landen ze beneden. Tot hun grote verbazing komt er een jongen naar hen toe gesneld. Ottando Rollo, het zigeunervriendje! ''Wat leuk,'' roept hij, ''dat ik nu net jullie hier moet vinden! Dat hadden jullie zeker niet gedacht.'' ''Nee, Ottando, jou hadden we zeker niet verwacht.''

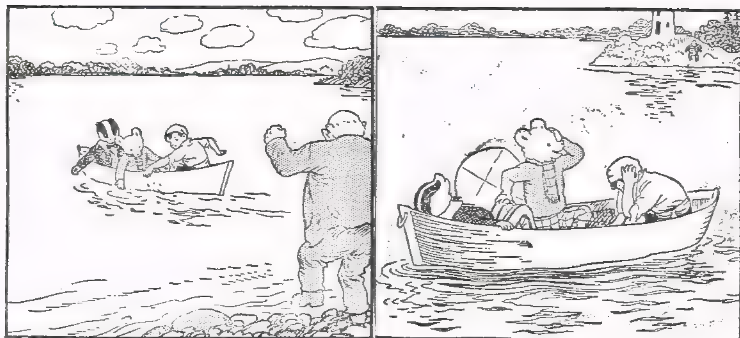
46. Veel tijd om te praten is er niet. ''Jongens, jullie moeten hier vlug vandaan,'' raadt Ottando hen aan. ''Ik heb de tuinman door het veld zien lopen. Weet je wat we het beste kunnen doen? We moeten proberen ons zigeunerkamp te bereiken.''
Ze rennen door het veld, maar ...... hoe snel ze ook gaan, 't zal ze niet helpen. Daar klinkt de barse stem ...... ''Zo zo, moet ik jullie hier vinden?'' En ja, daar staat hij, de tuinman, met een grote zak op z'n rug. ''Hier komen, en een beetje snel,'' kommandeert hij.

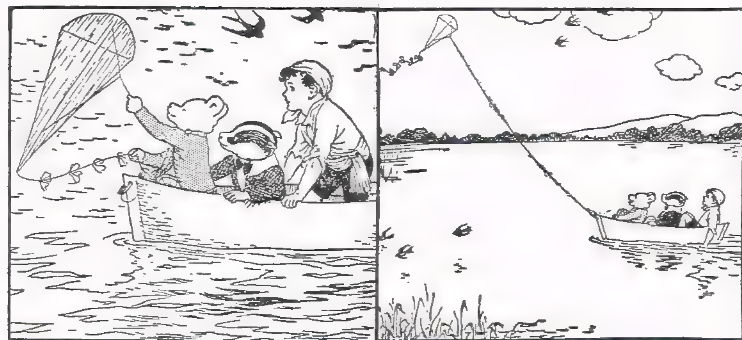
47. In doodsangst vlucht het drietal weg. ''Hij haalt ons in,'' hijgt Bruin. ''Maar ik weet een manier om hem kwijt te raken. Ik strooi wonderpoeder in 't rond; het gras schiet misschien hoog uit de grond. En voordat hij ons kan bereiken, zijn wij al aan de oever van het meer. Vlug dan in 't bootje!''

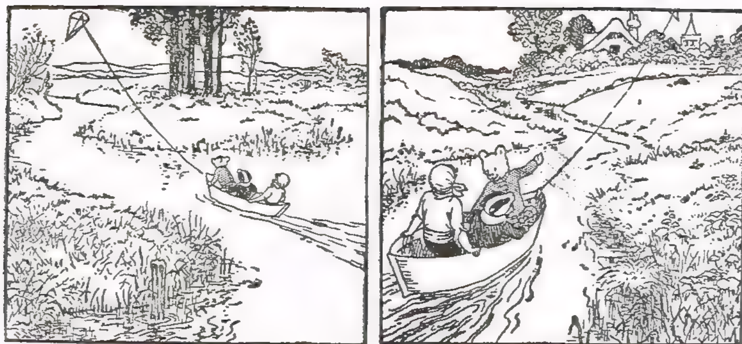
48. Buiten adem komen ze aan. ''Hadden we nu maar een roeispaan,'' zucht Wim Das. ''Daar komt-ie!'' roept Ottando, ''vlug instappen, alletwee en neem vooral de vlieger mee!''
Met een flinke zet duwt Ottando het bootje van de kant en de boze man heeft het nakijken. Bruintje lacht. ''We moeten maar roeien met de riemen die we hebben!! En dat zijn onze handen, in dit geval.'' ''Heel best,'' antwoordt Wim, ''de hoofdzaak is, dat wij niet de verkeerde kant op roeien.''

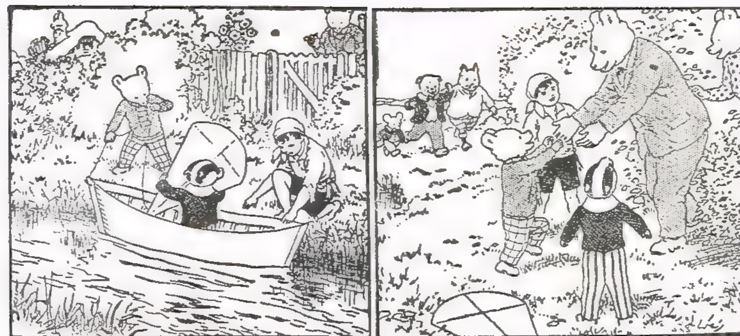
49. Wat een geluk dat Ottando met zo'n kracht het bootje heeft afgeduwd. Het ranke vaartuigje drijft recht naar het midden van de plas. ''Mannen, stevig met de handen werken,'' kommandeert Wim Das. Ze roeien en plonsen, ieder doet z'n best. Maar het valt toch niet mee. Plotseling krijgt Bruin een reuze idee. Terwijl Wim vermoeid achterover leunt en Ottando met het hoofd op de handen, diep nadenkt, roept Bruin naar de man aan de wal: ''Nu zul je eens zien hoe snel we gaan.''

50. Met grote, verbaasde ogen zien de anderen hoe Bruin het touw van de vlieger laat vieren. Met een stevige knoop wordt de vlieger aan de boot bevestigd. ''Nu, kijk eens, wat heb ik gezegd? Blijf maar rustig zitten, we hoeven niet meer zelf te roeien. De vlieger zorgt wel voor een flink vaartje.''

51. Inderdaad, de wind en de vlieger doen nu het werk. Ottando merkt op dat het touw goed sterk is. "Ja, en het is een geweldige fijne vlieger, die hebben we kado gekregen van een mijnheer, dat vertel ik je nog wel." "Ik heb gezegd, Bruin, wij gaan een avontuur beleven. Nu, we hebben lelijk in de rats gezeten, maar gelukkig is alles toch goed afgelopen." Zo glijdt het bootje rustig verder en in de verte zien ze een kerk en huizen met rieten daken. "Hoera!" roept Bruin, "ik zie bekend terrein. Dat moet ons dorp zijn!"

52. Het bootje legt aan, de vrienden zijn weer thuis. Uit het ouderlijk huis komen vader en moeder Beer snel aangelopen. Ze hadden niet durven hopen dat Bruin en Wim al zo snel weer thuis zouden komen. Hartelijk wordt het drietal welkom geheten en iedereen die er bij komt wil weten wat voor vreemde avonturen ze nu weer beleefd hebben. "Bruintje, vertel!" klinkt het uit vele monden.

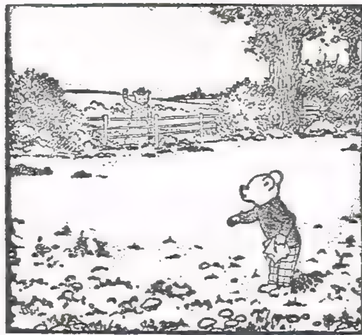

53. Bruintje die het woord heeft, vertelt alles wat ze samen hebben meegemaakt. Van de vlieger, die in de tuin was geraakt. De moeite om die weer terug te krijgen. Over de tuinman, die hen in de toren gevangen heeft gezet. En hoe ze tenslotte werden gered door Ottando. Maar...... het meeste sukses van deze reis is toch wel het wonderpoeder, waarmee alle planten en bloemen waren bestrooid. Iedereen is verbaasd en luistert aandachtig. Behalve Big Krulstaart grinnikt en zegt: "Wat is dat aardig bedacht. Maar zulk poeder kan niet bestaan."

54. Big Krulstaart blijft maar lachen. "En in die toverkracht geloof ik niet." Hij zet de handen in de zij en zegt: "Iedereen kan je dat sprookje vertellen, behalve mij." Maar doodkalm antwoordt Bruin: "Geloof je het misschien als ik je het met je eigen ogen laat waarnemen?" Voor de voeten van Big strooit Bruin wat poeder in 't rond. Het gras en de struikjes beginnen plotseling te groeien. De lach verdwijnt van Krulstaart's snuit. De stengels worden hoger en hoger en iedereen staat te lachen. "Het is toch waar wat je hebt verteld, m'n excuses, hoor!" "Kom," zegt vader, "allemaal mee naar huis."

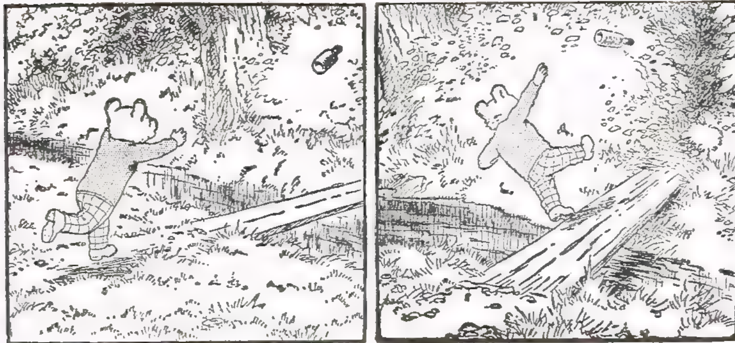
BRUINTJE BEER, BIG KRULSTAART EN DE TOVERDRANK

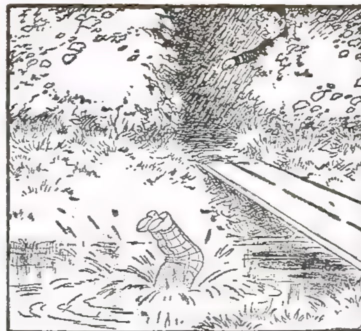
1. Op een heldere najaarsmorgen zegt moeder Beer tegen Bruin: "Kom jongen, we gaan in het dorp wat boodschappen doen; ik moet boter halen en meel en voor vader nemen we een heerlijk flesje wijn mee. Om elf uur moet ik bij Mevrouw Egel zijn." Met Bruin aan de hand wandelen ze langs een drassig stuk land. Er groeien daar bij tientallen paddestoelen. "Mag ik voor vader wat plukken, Moe?" vraagt Bruintje. "Ik neem ze wel mee in een schone zakdoek." "Als je maar op tijd thuis bent, hoor!" Lachend wuift ze nog even gedag en kijkt van af het hekje toe.

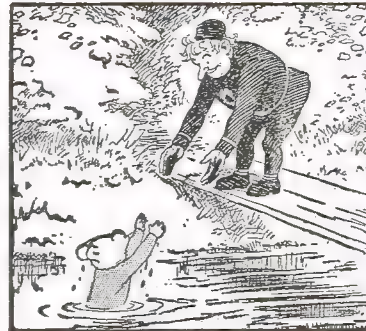

2. "Wat heerlijk," denkt Bruin, "ik hoef alleen maar even te bukken. Mijn zakdoek is al haast vol met al die lekkere paddestoelen." Dan, opeens ...... wordt hij afgeleid door een zacht geluid. "Hé," denkt hij, "waar komt dat nu vandaan? Wat een vreemd geluid!" Daar ziet hij een fles door de lucht vliegen. Hij laat z'n zakdoek in de steek, loopt vlug naar de fles toe maar ontdekt dan dat deze weer wordt weggeblazen door de wind. Ondanks z'n gewicht! Haastig klimt Bruin over een hek en houdt de fles goed in de gaten.

3. Hollend en hijgend bijna, volgt Bruin de fles verder het weiland door. Een spoor van afdrukken laat hij na in het drassige weitje. Als hij bij een beek komt vliegt de fles reeds tussen de bomen door. Zonder te letten op enig gevaar rent hij achter de fles aan. Over de beek is een plank gelegd en als Bruin er midden op loopt helt het bruggetje over naar de linkerkant. Bruintje blijft de fles met de ogen volgen, maar opeens verliest hij z'n evenwicht.

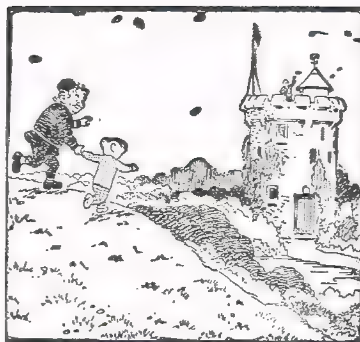

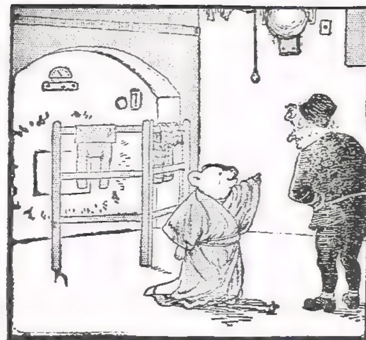
4. Hals over kop duikt Bruin in de beek. Brrr, wat nat! Maar net op dat moment gaan de struiken uiteen! Een mannetje komt nieuwsgierig kijken wat daar gebeurt. Proestend verschijnt Bruin weer boven water. "Kom, jongen! Geen gezeur, geef mii een hand. Ik trek je wel op het droge." Tot z'n grote vreugde ziet Bruin, dat zijn redder niemand anders is dan een heel hulpvaardige dwerg. Een oude vriend van hem. Vroeger heeft het mannetje Bruin wel eens meer met goede raad geholpen!!!

5. "Wij gaan nu hard hollen, jongen! Anders vat je kou in die natte kleren." "Hard lopen?" merkt Bruin verbaasd op, "maar man, dat is precies wat ik al juist deed. Zo hard, dat ik in de beek plonsde." Al dravend vertelt hij van de vliegende fles, die hem tot z'n grote spijt helemaal is ontgaan. "Dat komt in orde," antwoordt de dwerg, "ga maar met mij mee door deze laan."
Als ze op een heuvel zijn aangekomen wijst de dwerg Bruin op allemaal vliegende en dansende flessen. Verwonderd vraagt Bruin wat dat wel te betekenen heeft?

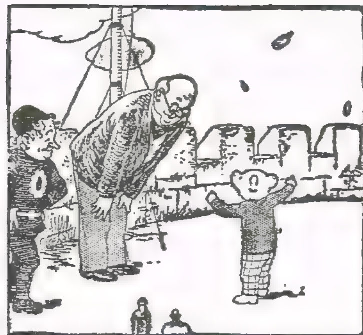
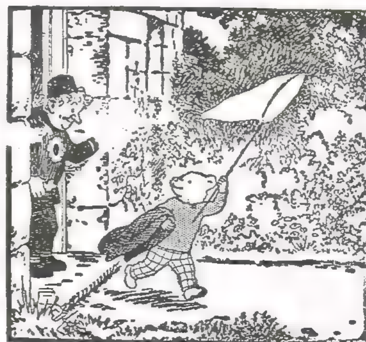
6. "Mijn baas, een hooggeleerde professor, heeft dat allemaal bedacht. Wil je eens kennis met hem maken? Kom, in een kwartier zijn we bij het kasteel." "Graag," antwoordt Bruintje en samen hollen ze weer voort. Inderdaad duurt het niet lang of ze naderen het kasteel, met kantelen, transen en een grote poort. De dwerg neemt Bruin mee naar binnen. "Laten we eerst maar even jou gaan omkleden en de natte kleren drogen. Als je de droge broek en jas aan hebt breng ik je bij de professor. Van hem hoor je dan alle bijzonderheden over de vliegende flessen."

7. Zodra Bruin z'n droge kleren aan heeft, neemt de dwerg hem mee naar boven. Langs een wenteltrap bereikt het tweetal een smal openstaand deurtje. "Ik wed, dat mijn baas niets hoort of ziet. Hij heeft alleen aandacht voor flessen, kolven en potten." "Als ie dan maar niet kwaad wordt op ons, misschien storen we hem wel in belangrijk werk." "O, nee," antwoordt de dwerg, "ik weet zeker dat hij je hartelijk welkom zal heten. 't Is een beste man moet je niet vergeten!!!"

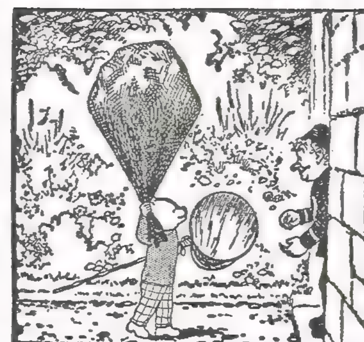
8. Het gaat precies zoals de kleine gids heeft gezegd. Hoewel de professor geen bezoek verwacht, Is hij toch dadelijk bereid, Bruintje aan te horen. "Jonge vriend, je komt mij volstrekt niet storen; ik begrijp best dat je nieuwsgierig bent hoe de flessen zo blijven kunnen vliegen. Welnu, de geschiedenis is gauw verteld. Ik heb twee vloeistoffen uitgevonden. Als ik enkele druppels daarvan in de fles doe, wordt deze lichter dan lucht, stijgt daardoor omhoog en zweeft sierlijk door de lucht."

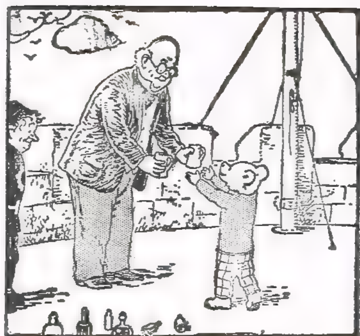
9. "Kijk, ik zal het je bewijzen. Goed opgelet!" Inderdaad, de geleerde laat een fles opstijgen. Bruin danst van pret.

Bruin mag van de Professor met de flessen spelen. 't Is natuurlijk een heerlijk spelletje. Tientallen flessen ziet Bruin de lucht in gaan. Maar de dwerg waarschuwt: "Het is tijd. Kom Bruin, je moeder wacht thuis stellig met het eten op je."

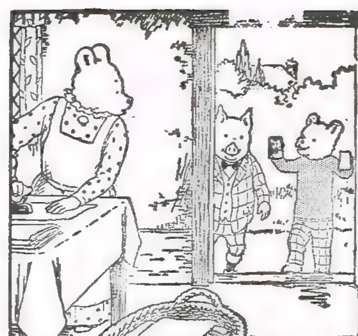
Bruin neemt afscheid. "Professor, dank voor de fijne morgen. Weet U wat ik ga doen? Ik ga alle flessen, welke zijn weggevlogen, weer vangen. Geef mij maar een vlindernet en een zak."

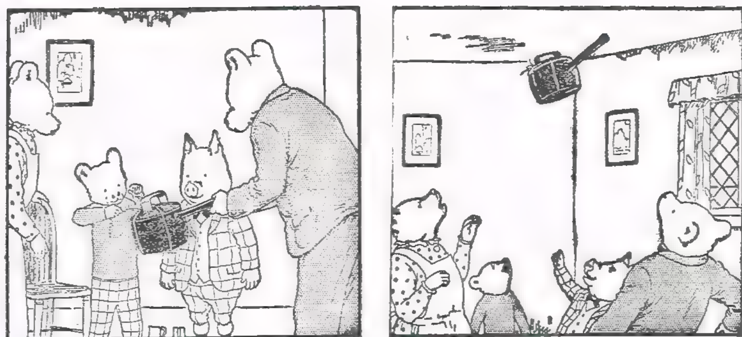
10. "Als je het klaar speelt, vind ik je een fijne vent," lacht de man. Vrolijk jaagt Bruin achter de flessen aan. Het lukt hem nogal makkelijk! De grote zak is al tot boven aan gevuld. Blij gaat Bruin terug naar het huis van de professor. De dwerg staat aan de deur. "Nou, nou, dat heb je snel gedaan! De professor zal blij zijn met die mooie vangst. Hij maakte zich ongerust dat je de weg in het bos niet meer zou vinden. Geef mij de zak maar, loop even naar de torenkamer en dan snel terug naar huis, Bruin, direkt naar Moeder gaan, hoor!"

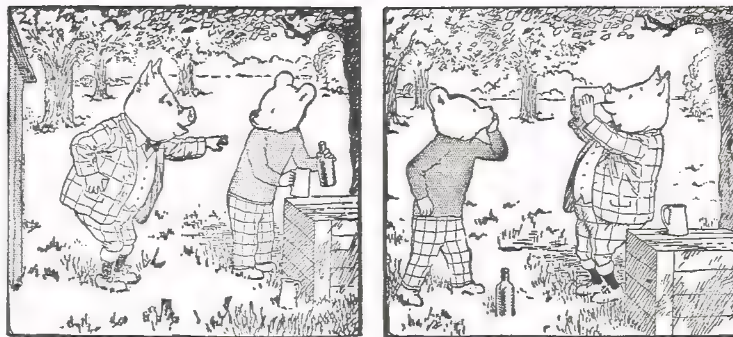

11. Verbaasd en dankbaar loopt de professor Bruin al tegemoet. ''Kleine vriend, hiervoor verdien jij een beloning, hoor! Hier, deze twee bekers met toverdrank zijn voor jou.'' ''Wat fijn,'' roept Bruin uit, ''nu kan ik thuis ook de flessen laten zweven. Dáár zullen ze van opkijken!'' Voorzichtig gaat Bruin terug langs het paddestoelenveldje. Big Krulstaart zit op een hekje, heerlijk in het warme zonnetje, zo maar wat rond te kijken. Bruin ontdekt hem meteen. ''Hallo! Big!'' ''Hé,'' roept de laatste, heb jij daar limonade in? Dat zou ik ook wel lusten!'' ''Welnee, Big, het is héél iets anders,'' doet Bruin geheimzinnig. Loop mee naar mijn huis, dan zal ik je toverkunsten tonen.''

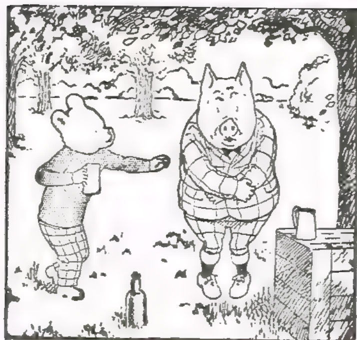
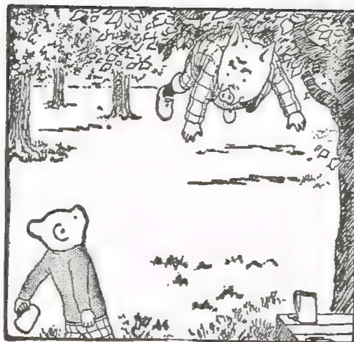

12. ''Ben je daar eindelijk?'' roept moeder uit. ''En waar is vaders maaltje nu? Het is al uren geleden, dat ik je alleen liet daar in 't veldje!'' ''Wees maar niet boos, moeder, als je ziet wat ik nu heb meegebracht ! Kom mee kijken, moeder! Ik wed dat je je tranen lacht. Toe vader, komt U ook eens kijken?'' Bruin zet een pan met water op een stoel; allemaal komen ze rondom Bruin staan. Nieuwsgierig, wat er gaat gebeuren. Voorzichtig giet Bruin een paar druppels in de pan. ''Kijk, let goed op, nu ga ik toveren!!''

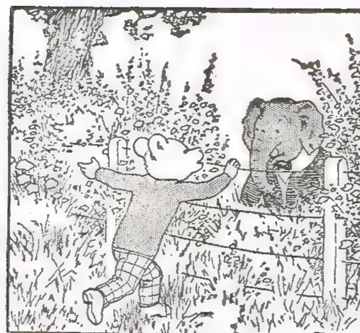
13. Als Bruin de druppels van het tovermengsel door het water heeft geroerd, doet hij voorzichtig de deksel op de pan. Vader houdt de steel stevig vast, maar dan ...... een ruk en een schok, floep daar gaat de pan de lucht in. Met open mond van verbazing kijken allen de pot na; die zweeft mooi langs het plafond. "Het is een wonder, Bruintje, wat ben jij knap!" "Dan moet je mij met flessen zien goochelen," pocht Bruin. "Dat is nog veel leuker werk!" "Ga maar naar de schuur, in de hoek staan een heleboel lege flessen," raadt moeder hen aan. "Vooruit, Big, wij gaan meteen op zoek."

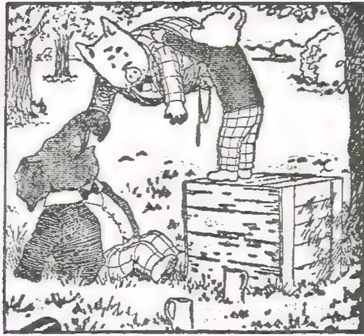
14. Het tweetal komt uit de schuur terug met een fles in de hand. Bruin maakt het mengsel klaar en Big, die achter Bruin's rug staat, oppert: "Zeg Bruin zullen wij eens een slok van die drank nemen? Stel je voor, dan vliegen wij ook door de lucht!" "Hoe kom je erbij, Big! Hoe durf je dat te wagen! Dat zou ik eerst aan de professor moeten vragen." Maar helaas...... 't is al te laat. Big neemt de beker en zet hem aan de mond ......

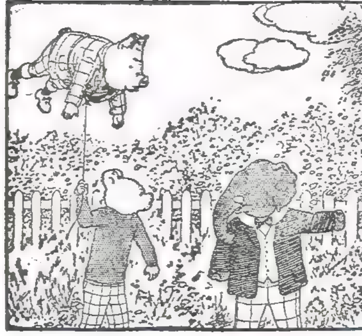

15. Snel grijpt Bruin de andere beker weg. "O," roept hij half huilend, "hoe kan je zoiets doen, nare Big! Wie weet wat er voor narigheid van komt!" "Verschrikkelijk!" kreunt Big, "ik word alsmaar dikker en kan haast niet meer staan van de pijn in de buik!!" Op hetzelfde ogenblik ziet Bruintje z'n vriend langzaam naar boven gaan. Het is een eng gezicht, zo'n zwevende Big. "Hoe zal ik ooit weer naar beneden komen!!!" kermt Big. Tussen de takken van de bomen blijft hij haken. "Ik zal hulp gaan halen, probeer zo lang mogelijk daar te blijven hangen."

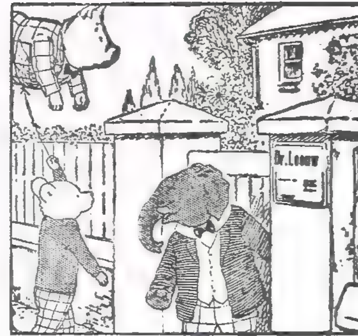

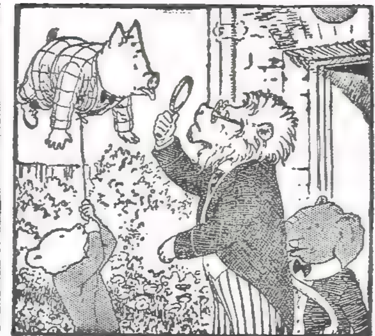

16. Bruintje Beer rent zo hard mogelijk weg om hulp te gaan halen. Tot grote blijdschap ziet hij Freddie Snuit in het aangrenzende weilandje. Hij roept hem en vertelt het hele verhaal. "Freddie, weet jij raad? Hoe krijgen we Big weer zo snel mogelijk naar beneden?" "Wat we het eerste nodig hebben is een paal, waar we Big aan vast kunnen binden met een stevig stuk touw." "Ja, alles goed en wel, maar ik heb geen paal! Maar ga jij eerst maar mee. We binden hem voorlopig aan jouw slurf vast."

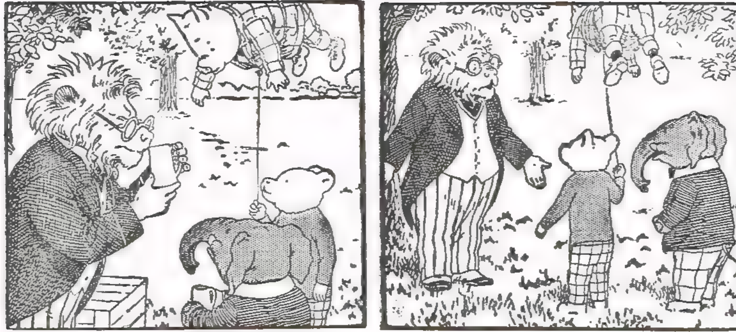

17. Zo gezegd, zo gedaan. Bij Big aangekomen steekt Freddie de slurf omhoog. Staande op een kist kan hij er nèt bij! Bruin gaat alweer verder, op zoek naar andere hulp. Freddie kan zo niet eeuwig blijven staan, ook al heeft hij te doen met Big Krulstaart. Bruin is snel terug met een dik stuk touw. Dat wordt om het dikke lijf gebonden, nu lijkt Big een echte luchtballon!! "Ik geloof dat we verstandig doen om met jou naar Dokter Leeuw te gaan. Die kan je misschien bevrijden van de toverdrank."

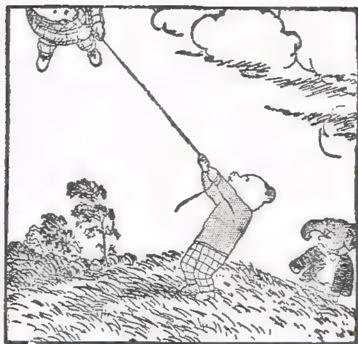
18. Langzaam zweeft Big door de lucht, vastgehouden aan het touw. Freddie loopt voorop naar het huis van de dokter. Bij de poort gekomen, doet zich een nieuwe moeilijkheid voor. Hoe de twee vrienden ook rukken en trekken, arme Big kan er niet door. Dan moet de dokter maar naar buiten komen, en als die hoort wat er gaande is, wil hij eerst de tong onderzoeken. Met een soort vergrootglas wordt deze gekeurd.

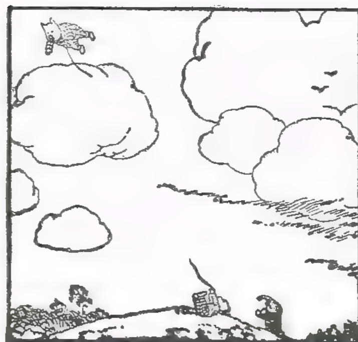

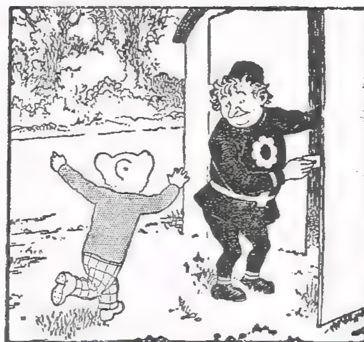
19. Met dokter Leeuw gaan ze naar de plek waar de beker staat met de resten van het mengsel. Dokter ruikt aan de beker, kijkt de zwevende patiënt aan en zegt: "Jongelui, het spijt me, maar ik zie geen kans om de zieke te genezen. Met geen mogelijkheid kan ik nagaan, wat er in dat geheimzinnig mengsel zit. We moeten wachten tot dat de drank is uit gewerkt. Daarna valt Big wel uit de lucht, op de grond en dan staat hij weer op z'n benen." Als de dokter is verdwenen kijken de jongens hulpeloos rond. "En toch," merkt Freddie op, "moeten we iets verzinnen!"

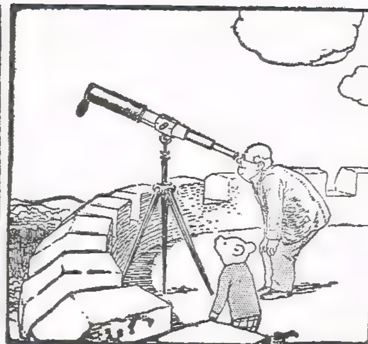

20. "Er is maar één man, die ons kan helpen, dat is de professor! Hij kent de formule van de drank." "Vooruit dan." Freddie loopt al weer voorop. In draf gaan ze er vandoor. Maar Big, zwevend aan het touw smeekt: "Jongens, een beetje rustig, ik word zo duizelig, alles draait in 't rond. Is het huis van de professor nog ver? O, o, was ik maar weer op de grond." "Big!" waarschuwt Bruintje, "dit is je verdiende straf, houd je rustig, die knappe man helpt je van alle ellende af."

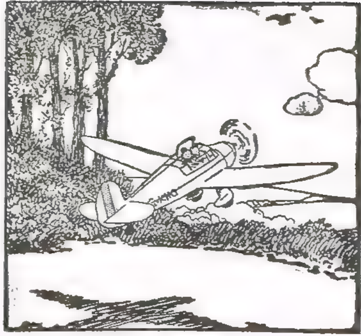
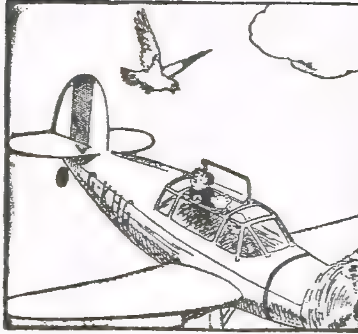

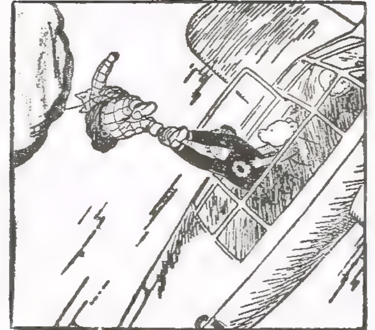

21. Als ze boven op de heuvel aankomen, waait er een fikse wind. Zand stuift hoog op; het bemoeilijkt het lopen voor de twee jongens. ''Vooruit, Freddie, ik kan het touw haast niet meer houden. Straks zie je mij ook de lucht in gaan. Pak jij het ook beet.'' Maar voordat Freddie kan helpen is het al gebeurd. Bruin spant zich enorm in, maar ...... het touw breekt en het stuk waar Big aan vast zit glipt hem uit de handen. De stormwind jaagt de ballon boven de wolken. Bruin valt met een smak, schreeuwend van de schrik, op zijn rug.

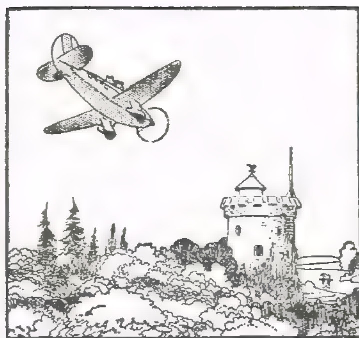
22. Bruintje heeft zich bezeerd, maar daar denkt hij nu niet aan. ''Ik zal meteen naar de professor gaan.'' Hij is al op weg en even later staat de dwerg verbaasd naar Bruin te kijken. ''Wat kom jij doen?'' is het verbaasde antwoord. ''De professor heeft vandaag weinig tijd, ik kan je niet bij hem brengen, tot mijn spijt.'' Als Bruin alles verteld heeft, hoe het met z'n vriendje Big verkeerd is afgelopen, mag hij toch naar boven gaan. De professor bestudeert door een kijker de hele omgeving af en ja hoor, daar ontdekt hij Big Krulstaart.

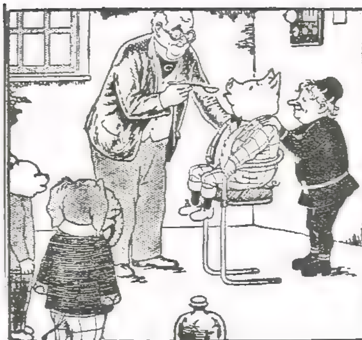

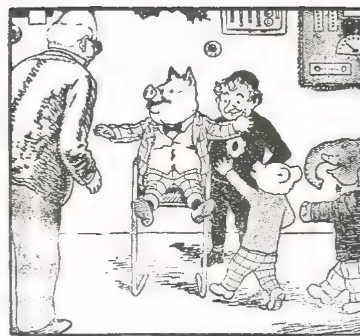
23. "Kom mee, naar mijn vliegtuig, we zullen dadelijk vertrekken." Met z'n drieën stijgen ze omhoog en speuren rond op zoek naar de arme Big. "Ik ben zo bang, misschien zien wij ons vriendje nooit meer." "Wees niet dadelijk zo ontmoedigd, Bruintje Beer," troost de dwerg. "Weet je wat," oppert de professor, "we roepen de vogels te hulp. Misschien is er één die je vriend heeft gezien." De geleerde krijgt gelijk. Een zeemeeuw heeft een wonderlijk gevaarte opgemerkt. Het dreef naar het hoge noorden.

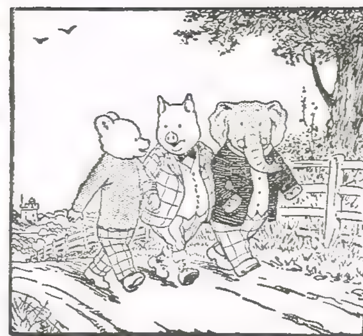

24. Het vliegtuig wordt in die richting gestuurd. Maar hoe ze ook zoeken en turen, geen spoor te bekennen van Big. "Ik ben bang dat ons zoeken niet meer baat; de Noordenwind zal hem hebben meegesleurd." "O," rilt Bruintje, "wie weet wat er met hem is gebeurd?" Dan plotseling schiet de kleine dwerg vooruit. Snel opent hij een luik en even later trekt hij Big Krulstaart naar binnen, precies aan z'n benen. "Mooi zo," mompelt de redder, "jou hebben we op tijd binnen. Veilig en wel weer bij je vriend. Wat een geluk, dat je niet helemaal verscholen zat achter die dikke wolken."

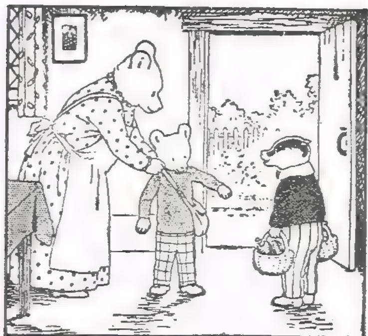
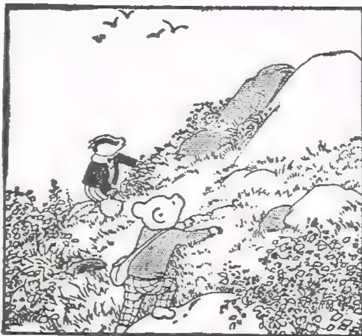
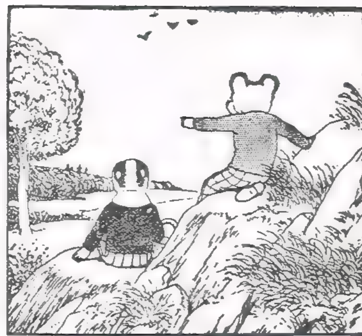
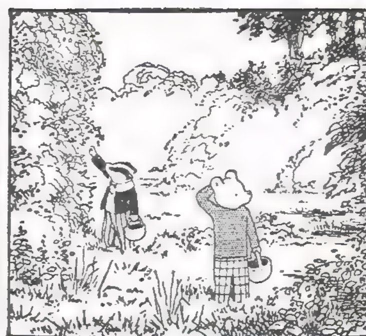

25. Vol vreugde wordt de terugreis aanvaard. "Big," raadt Bruin aan, "houd je vooral rustig, ik ben bang dat je anders uit elkaar springt." "Ik zal hem thuis wat laten drinken, terstond zal Big dan slinken tot een gewone fijne vriend." Weldra is de toren weer in 't zicht. "Kijk eens, wie daar te wachten staat?" "Joepieieie," klinkt een vreugdekreet. Op hetzelfde moment komt Fred haastig aangerend. "Big, ik heb je al herkend!!!"
In de werkkamer van de professor wordt Big op een hoge stoel gezet. De goede man geeft hem een drankje, waardoor Big snel zal genezen.

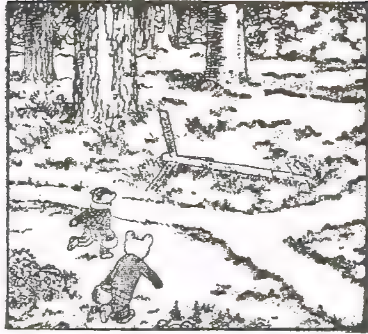
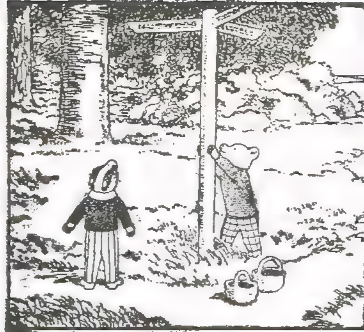
26. Niemand is gelukkiger dan Big. Lachend kijkt hij de professor aan. "Nooit zal ik vergeten wat U voor mij hebt gedaan." "Dat vind ik fijn, maar ...... blijf voortaan van de dingen af, waar je niet mag aankomen, dan pas ben je een reuze vent." Hartelijk nemen ze afscheid van de professor en diens helper. "Nu hoop ik maar, dat dit een goede les voor je is geweest, vriendje!" Bruin port hem in de rug. "Zeker," antwoordt Big, "voortaan zal ik gehoorzaam zijn." Freddie Snuit zwijgt, maar in stilte lacht hij z'n vriendje Big uit!

WIM DAS KOMT LOGEREN

1. Toen de herfstvakantie was begonnen, vertelde moeder aan Bruintje Beer: "Bruin, ik heb Wim Das uitgenodigd; hij komt logeren. Ik denk dat jullie je best zullen vermaken."
Al spoedig komt de kleine gast en als hij z'n koffertje heeft uitgepakt en alle spullen op de plaats liggen, vraagt Bruin aan moeder: "Hè, Moe, mogen we ons twaalfuurtje meenemen? We willen bramen gaan zoeken." "Natuurlijk!", zegt moeder, "wacht, ik heb nog fruit voor jullie en limonade en oh, ik heb zowaar nog wat krentebrood met sukade."

2. Vrolijk gaat het tweetal op stap. 't Is nog een heel eind waar de bramen groeien. Ver van huis, waar veel struiken staan en gras groeit, zelfs met hoge stenen omgeven zoeken ze hun plekje op. "Hier gaan we de boterham eten, Wim!" roept Bruintje uit. Als ze beide hun buikje vol hebben, gaan ze op zoek naar de bramen. Er staan er heel veel. De struiken zitten goed vol. Als de mandjes al behoorlijk gevuld raken, heeft Bruin geen zin meer om op één plek te blijven. Al plukkend en etend vergeten ze helaas langs welke weg ze gekomen zijn.

3. "We moeten terug, Wim, anders raken we de weg kwijt. Kom mee, ik geloof dat we eerst rechtuit moeten en dan naar links lopen." "Ik dacht precies andersom, Bruin," merkt Wim met een angstig gezicht op. "Ik meende dat jullie dorp helemaal rechts van de weg lag!" "Ik wilde graag voor het donker weer thuis zijn," zuchtte Bruintje. Hun voeten zijn moe; zo slepen ze zich verder. Als ze bij een kruising aankomen, zien ze een wegwijzer die omgevallen is. "Wat een geluk!" roept Wim, we zijn gered! Gauw help de paal overeind!" Ze sjouwen en trekken, totdat het eindelijk lukt.

4. De plaatsnaam van Bruintje's dorp geeft de richting aan door een dicht begroeid bos. Brr, het lokt ze niet erg aan, nu het al schemerig wordt. Maar weer gaan ze op pad en na een poosje kreunt Bruin: "Wim, ik kan werkelijk niet meer. M'n voeten doen zo'n pijn!" "En ik vind deze weg zo eng! Mijn mand hangt zwaar aan m'n arm! We zijn verkeerd Bruin, wat ik je brom. Wat is het hier eenzaam! Straks is het nacht. En kijk eens, die weg ginds achter dat water loopt helemaal dood!" "O, Wim, ik begrijp het nu, we hebben de wijzer verkeerd geplaatst. Wat vreselijk!!! Kom, we moeten direkt terug."

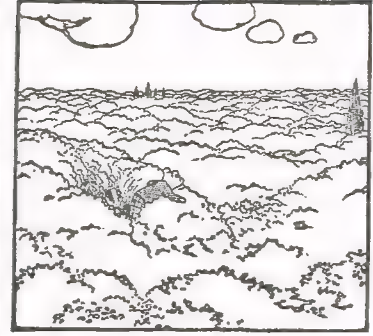

5. Het water blijkt een brede rivier te zijn. Van overspringen is geen sprake. "Wij moesten maar eens linksaf gaan," stelt Bruintje voor. "Dicht langs die ribesstruiken. Dan lopen we een beetje beschut." Voetje voor voetje lopen ze langs het bosje. Geen geluid wordt er gehoord, geen mens te zien. Bij een dikke boom gekomen ontdekken ze een bordje met tekst: "EIGEN WEG!" "Wat staat ons nu te wachten?" vraagt Bruin aan Wim. "Misschien zijn we er eerder uit, dan we dachten," oppert Wim.

6. Steeds smaller wordt het weggetje, en dichter het bos! "Ik ben zo bang," bibbert Wim en Bruin rilt: "Ik heb het koud van angst; hoe komen we hier ooit vandaan? Wat dom van ons om die donkere weg in te slaan! Waarom hebben we bij de wegwijzer niet beter opgelet?" "Al jouw klagen helpt geen zier. We moeten proberen de juiste weg weer terug te vinden." "Als we eens in een boom klommen, Wim? Kijken of we ons dorpje kunnen vinden? De weg ontdekken we zeker wel vanaf die hoogte."

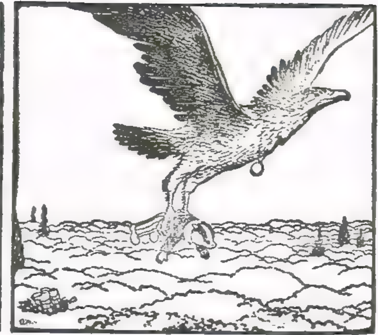

7. Het klimmen valt niet mee; met moeite hijsen ze zich langs de ruwe stammen omhoog. Dan, opeens! Wim verliest z'n laatste beetje moed. "Ik houd het niet langer uit," schreeuwt Wim. Maar Bruin, kordaat, gaat verder en plotseling hoort Wim een kreet. Al begrijpt hij niet wat 't betekent, met een sprong is hij weer op de been. "Kom hier," gilt Bruin, "ik heb iets ontdekt! Dat geeft mij weer moed."

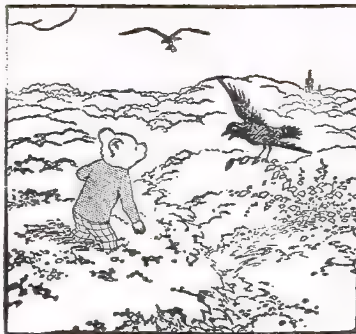
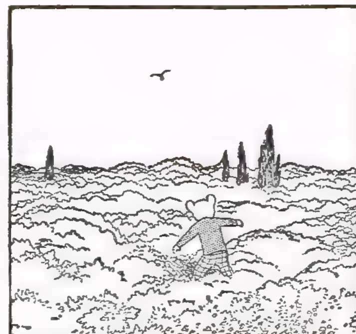
8. De blije stem van Bruintje doet Wim weer verder gaan. "Kijk eens, zie je die trappen? Ga mee, Wim! We klimmen meteen omhoog." Boven gekomen hebben ze een prachtig uitzicht over het hele bos. "Wat zijn de kruinen van de bomen enorm breed! Zoiets heb ik in mijn leven nog niet gezien! Ik durf te wedden dat we er boven op kunnen staan. Misschien wel er over heen lopen!!!"

9. Maar dat blijkt alles, behalve makkelijk te gaan. De voeten van de jongens raken verward in de takken en ze doen pijn!
Maar op de duur begint het te wennen en zo lopen ze verder, om hun heen zien ze niets anders dan bomen en nog eens bomen. Sommige steken boven de hele omtrek uit. Opeens menen ze een geluid te horen. Ja, boven hen! Het geklapwiek van een vogel. Met een enorm geklap zien ze een geweldig dier naderen.

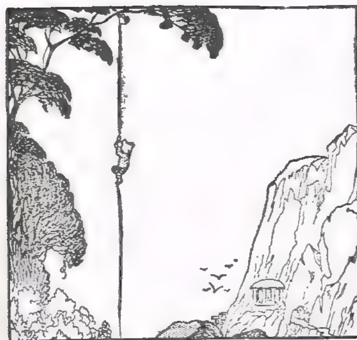

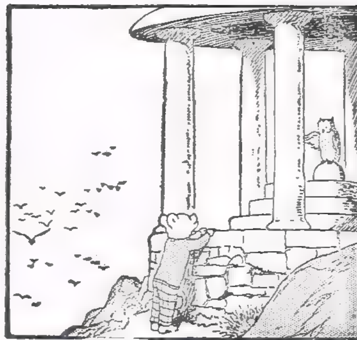
10. De angst slaat ze lam en ze proberen het naderende gevaar te ontwijken. Maar hoe!! Op toppen van bomen lopen gaat zeer langzaam! En de vogel nadert snel...... Zijn ogen loeren fel naar het tweetal, dat nergens in de omtrek een schuilplaats weet. In z'n angst glijdt Bruintje van een tak. Op datzelfde ogenblik grijpt de vijand Wim beet. In z'n machtige klauwen wordt het jong omhoog getrokken. Tevergeefs kijkt hij uit, of er hulp komt van Bruin, maar helaas...... hij ziet zijn vriend niet meer!!!

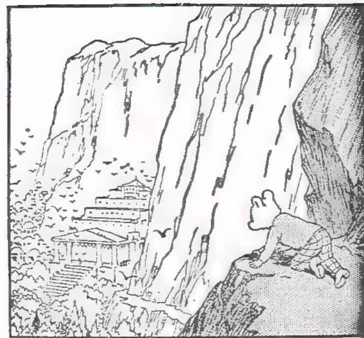

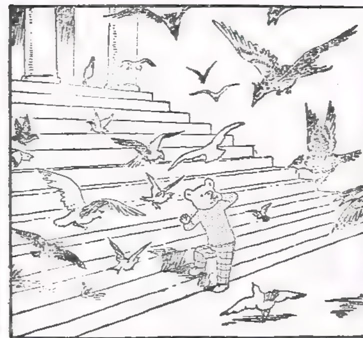

11. Als Bruin met veel moeite er in slaagt weer boven te komen, merkt hij tot z'n grote schrik dat Wim verdwenen is. Hij ziet nog net de vogel met zijn buit in de verte verdwijnen. Met tranen in zijn ogen en bevend over z'n hele lichaam, staat Bruintje suffig te kijken. Er strijkt een kraai neer op de bomen. "Bruintje," zegt het diertje vriendelijk, "ik ben gekomen om je te helpen. Je gaat direkt in de richting van die hoge bomen, zie je die gelijke toppen? Daar moet je naar toe. Houd moed," troost de kraai, "je vriendje zal niets gebeuren."

12. Gehoorzaam, aan wat de vogel heeft gezegd, gaat Bruin de reis verder. Hij voelt zich eenzaam en koud. Beneden hem gaapt een diep ravijn met vreemde bouwsels. Mistroostig denkt Bruintje wat dat nu weer zal geven. Zal ik daar naar toe moeten? Maar nergens zie ik een pad. Bezat ik maar een ladder of een plank! Zoekend kijkt hij rond, merkt dat er in de top van de boom, een touw bengelt. "Hoera," roept Bruin blij. "Nu heb ik het gevonden!!!"

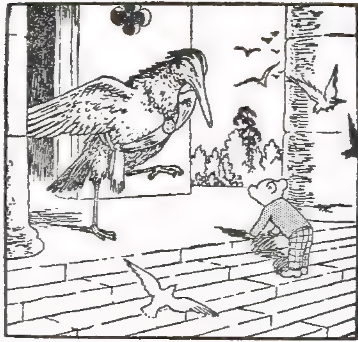
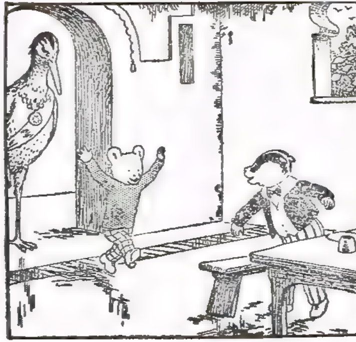

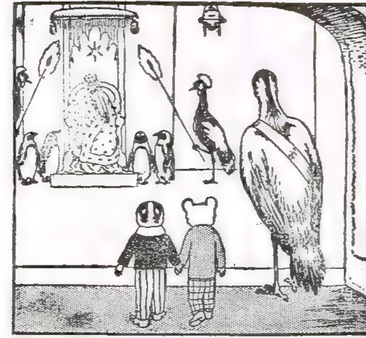

13. Haastig ontrolt Bruin het touw, vlug als een aal glijdt hij naar beneden. Alsof het een paal is, zo snel schiet hij verder. Op een plateau gekomen ziet Bruintje een ronde poort, 't lijkt wel een gebouw of zoiets! Dichterbij gekomen lijkt het wel een ingang van een paleis. Op een verhoging zit een grote uil. Beleefd buigend nadert Bruin: "Vogel uil, gij zijt zo wijs, kunt u me zeggen waar ik hier ben?" De uil antwoordt deftig: "Ja zeker, kleine vrind. Je bent in Vogelstad beland."

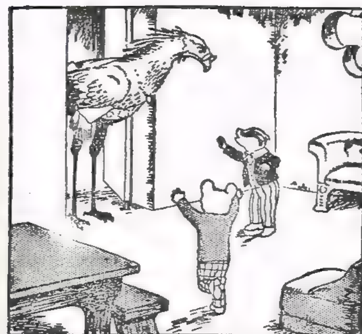
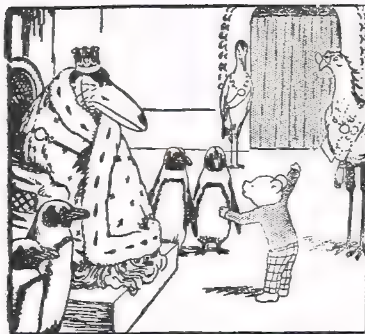
14. Dit is de ingang van een paleis, aan de andere kant zit onze vorst, die heeft jouw vriendje laten komen. Ik geloof, dat je precies op tijd komt." Vriendelijk dankend voor de inlichting vervolgt Bruin z'n tocht. Even later staat hij aan de voet van een lange marmeren trap. Honderden vogels van allerlei kleur en grootte vliegen om hem heen. Bruintje wil vragen of hier z'n vriendje is heen gebracht. Maar geen van de vogels geeft antwoord. Ze vliegen luid klapwiekend weg.

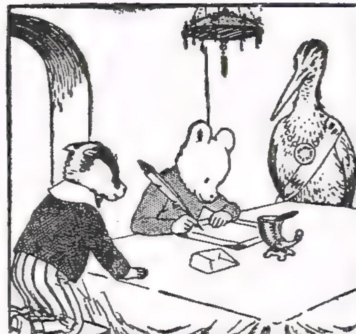
15. Dan zal ik maar naar binnen gaan, denkt Bruin, maar nauwelijks heeft hij één voet op de trap gezet of de vogels krijsen hem toe: "Ga weg, weg van die trap! Niemand mag naar binnen! Onze koning is ziek. Zelf weten wij ook niet wat we moeten beginnen!!!" Zonder zich aan de vogels te storen, gaat Bruin toch naar binnen toe. Boven gekomen spreekt een paleisdienaar hem toe: "Zeg eens Baasje, wat kom jij doen?" Bruintje vertelt dan, dat hij op zoek is naar z'n vriendje, Wim Das. De dienaar schudt het hoofd. "Dacht je dat hij ópgegeten was?"

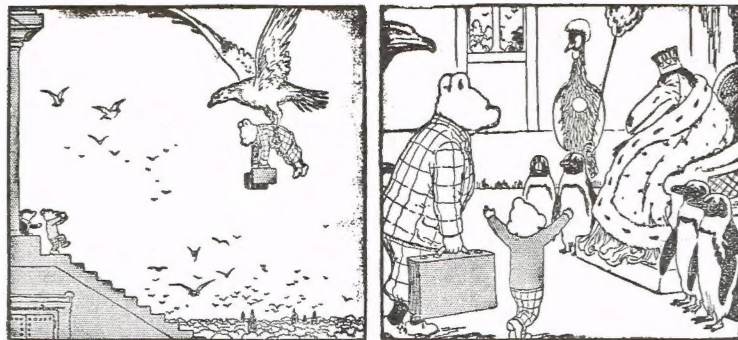

16. Kijk maar eens, wie daar zit!" En warempel, daar is Wim, heerlijk aan de maaltijd ...... gezond en wel. "Ik kom je halen, nu ben je weer vrij!" "Nee, Bruin, zo gemakkelijk gaat dat niet, de koning hier is erg bedroefd. Lachen kan hij helemaal niet. Daarom heeft die grote vogel mij meegenomen. Om de koning te vermaken!!!" De dienaar brengt de vriendjes naar de zieke koning. Die kijkt wel heel verbaasd. "Wat komen deze vreemde gasten doen?" vraagt de trieste man. "Majesteit, dit zijn Wim Das en Bruintje Beer. Zij komen U amuseren!!"

17. Meteen gaat Wim z'n kunsten vertonen; hij danst in 't rond en staat op z'n kop, maar de koning vertrekt geen spier. Bruin begint allerlei mopjes te vertellen, maar de koning is niet aan het lachen te krijgen. Als ze weer terug moeten, naar de kamer van Wim, zegt de dienaar: "Jongens, doe je best. Want als het morgen niet lukt, zou er wel eens gevaar kunnen dreigen." Als ze de volgende morgen voor de koning moeten verschijnen, zegt Bruintje: "Mijnheer, we hebben iets bedacht; mijn oom is dokter en heel knap."

18. "Ga mee," zegt de dienaar, "stel dat de koning zelf maar voor. Als die dokter hem kan genezen!!!! Weet je wat, schrijf een brief en lees hem voor." Bruintje deelt de koning mede, wat z'n plan is en vindt inderdaad bij de vorst een gewillig oor.
"Lieve oom Bruno, komt U alstublieft direkt hier naar toe. De koning stelt veel prijs op Uw raad. Wim en mij doet U een enorm groot plezier." Als de brief klaar is, neemt een grote vogel hem mee in snelle vlucht.

19. "Ik hoop maar dat je oom kan komen, Bruin," zucht Wim. "Ik voel me hier in het paleis niets op mijn gemak. Op de trappen van het gebouw staan de vrienden ongeduldig uit te kijken. En ja, hoor! Bruintje danst van vreugde. Daar komen ze aan! Direkt wordt de dokter bij de koning gebracht. Oom luistert aandachtig wat de zieke vertelt. "Laat mij maar eens beginnen, U te onderzoeken. Majesteit, ik geloof dat het zo slecht nog niet is, met U!" "Doe, wat U nodig acht," antwoordt de koning.

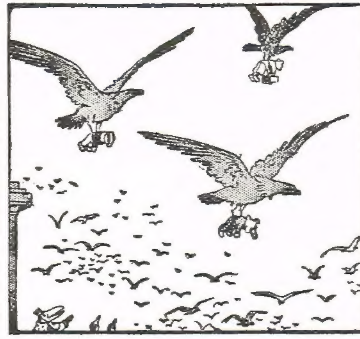
20. Oom Bruno klopt, luistert en tast en tenslotte zegt hij blij verrast: "Majesteit, ik moet U feliciteren. Wat U mankeert, is in het geheel niet van belang. Een goed geneesmiddel zal U helpen. Wees niet bang, ik heb het in m'n koffertje bij me. Maar ...... er is één ding, wat U mij moet beloven. Als U beter wordt moet U direkt mijn neefje en z'n vriendje laten gaan." De koning knikt en zegt, als van een zware last bevrijd: "Dokter, als U mij kan verlossen van m'n kwaal, dan ben ik bereid, U in alles van dienst te zijn."

21. "Majesteit, laat mij U persoonlijk de drank toedienen. Sper Uw mond wijd open en slik dan direkt de medicijnen goed door." Gehoorzaam doet de koning wat de dokter hem beveelt. Hij slikt, gaat rechtop zitten en roept uit: "Ik voel het! Ik merk dat het helpt!! Gelukkig! Het lijkt wel of U mij een wonderdrank hebt gegeven!! Daarnet zat ik nog te beven van de koorts, nu voel ik mij opgewekt en helemaal gezond. Ik ben U dankbaar voor Uw komst en hulp, dokter! Uw neef en z'n vriend kunnen mee gaan. Eén verzoek heb ik nog aan U."

22. "Ik bied U deze gouden medaille aan en wij zorgen dat U met de jongens op de snelste manier thuis komt." Hij klapt in de handen en op dat geluid spreiden drie vogels hun vleugels uit. Ze grijpen dokter, Bruin en Wim, voorzichtig met hun klauwen beet. "Wees niet bang, mijn vogels brengen U weer veilig terug. Vaarwel, mijn vrienden! Het ga U altijd goed!!"

23. Terwijl Oom Bruno door één van de vogels naar z'n huis wordt gebracht, vliegen de andere met Bruin en Wim naar het huisje van de familie Beer. Je kunt begrijpen, hoe ongerust de ouders van Bruin waren! Daar horen ze een bekend geluid. Bruin schreeuwt naar beneden: "Hier, vader en moeder! Hier zijn we weer!" De voordeur wordt open gezet en de jongens komen hard aan lopen. "En," vraagt moeder Beer, "waar zijn de mandjes en de bramen?" "Bramen hebben we niet," zegt Wim Das, "maar we hebben een heleboel te vertellen." Dan vertellen ze zonder ophouden hun avontuur.

Reeds verschenen:

deel 1: Bruintje Beer en de Gulzige Prinses;
Bruintje Beer en de Zwarte Ridder.

deel 2: Bruintje Beer in Dromenland;
Bruintje Beer en de Zeerovers.

deel 3: Bruintje Beer en de Koppige Prinses;
Bruintje Beer en de Zwarte Poes.

deel 4: Bruintje Beer en de Kleine Prins;
Het avontuur met de vliegmachine.

deel 5: Bruintje Beer en Willie Veer;
Bruintje Beer en het mannetje in het groen;
Bruintje Beer op school.

deel 6: Bruintje Beer en Spikkel, de Wonderpony;
Bruintje Beer en de Toverparaplu.

deel 7: Bruintje Beer en Beppo, de Aap;
Bruintje Beer en de Toverfluit;
Bruintje Beer en de Witte Ridder.

deel 8: Bruintje Beer en Prins Humptie-Dumptie;
Het bezoek van Beppo, de Aap, aan Bruintje Beer;
Bruintje Beer beoefent de wintersport.

deel 9: Bruintje Beer gaat uit logeren;
Bruintje Beer wordt winkelbediende;
Bruintje Beer gaat uit met Wim Das en Freddie Snuit.

deel 10: Bruintje Beer raakt zoek;
Het avontuur an Bruintje Beer en kleine Net;
Bruintje Beer's Boodschap aan het kerstmannetje.

deel 11: Bruintje Beer in het geheimzinnige bos;
Het sneeuwavontuur van Bruintje Beer.

deel 12: Bruintje Beer op reis tegen wil en dank;
Bruintje Beer met Tommy op avontuur;
Bruintje Beer toont zich een held.

deel 13: Bruintje Beer en de oude Zeemijnheer;
Bruintje Beer en de Toverhoed.

deel 14: Bruintje Beer's Herfstavontuur;
Bruintje Beer en de Parels;
Bruintje Beer naar de Londense Kroningsfeesten.

deel 15: Bruintje Beer en Bullie Mops helpen de dwergen;
Bruintje Beer en de sneeuwmachine;
Bruintje Beer vindt een zwarte narcis;
Bruintje Beer en zijn vrienden zoeken het juiste spoor.

deel 16: Bruintje Beer's vliegtocht;
Bruintje Beer en de wolf;
Bruintje Beer maakt een uitstapje naar de bergen.

deel 17: Bruintje Beer en de toverspeelgoedmaker;
Bruintje Beer en de wonderschoenen.

deel 18: Bruintje Beer en Bullie Mops op de Hagendoorn-hoeve;
Bruintje Beer wordt gestolen.

deel 19: Bruintje Beer en Bullie Mops ;
Beppo de Aap als logé van Bruintje Beer;
Bruintje Beer en de verjaardagstaart.

deel 20: Bruintje Beer maakt een wandeltocht;
Bruintje Beer en zijn lievelingsaap.

deel 21: Bruins grote reis;
Bruintje Beer en de Kerstboomfeeën;
Met Wim Das uit pick-nicken.

deel 22: Bruintje Beer en Wim Das op zoek naar de vlieger;
Bruintje Beer, Big Krulstaart en de toverdrank;
Wim Das komt logeren.

deel 23: Bruintje Beer ontmoet een chinese tovenaar;
Bruintje Beer en Wim Das gaan uit vissen;
Bruintje Beer en de smokkelaars.